

Československý KOMUNISTA

PROLETÁŘI VŠECH ZEMÍ,
SPOJTE SE!

ORGÁN ÚV KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA **JISKRA**

ČÍSLO 162

LISTOPAD–PROSINEC 2014

ROČNÍK XVII

CENA 15 Kč

Vážené soudružky a vážení soudruzi, spolupracovníci, příznivci,

přijměte, prosím, od Předsednictva ÚV KSČ a redakce Československý komunista JISKRA přání krásných zimních svátků, sváteční pohody a klidu při odpočinku.

Přejeme vám úspěšné vykročení do nového roku 2015. Jde o rok jubilejní, ve kterém si budeme připomínat 70. výročí Dne vítězství 9. května 1945, den, kdy Rudá armáda vstoupila do Prahy a ukončila druhou světovou válku v Evropě na území Československa. Připomeneme si rovněž 20. výročí obnovy naší strany.

Všem vám a vašim blízkým přejeme pevné zdraví a štěstí. Děkujeme za práci pro stranu, za podporu, odvahu a vytrvalost.

XXIII. sjezd KSČ

Dne 29. 11. 2014 se v Praze konal XXIII. sjezd KSČ. Sjezd uctil minutou ticha generálního tajemníka soudruha Miroslava Štěpána, který zemřel 23. března t.r. Potvrdil pokračování strany z jeho odkazu a jako výraz ocenění jeho celoživotní práce mu byl udělen titul Čestný generální tajemník KSČ, i. m.

Sjezd projednal a schválil Zprávu ÚV KSČ XXIII. sjezdu KSČ, přednesenou soudruhem Jiřím Vábrem.

Historizující úvod zprávy vycházel z politické situace po kontrarevolučním převratu, pseudorevoluci v r. 1989. Návazná podstatná část zprávy hodnotila činnost strany, orgánů a organizací po XXII. sjezdu. Konstatovala jak pozitivní výsledky při plnění zadaných úkolů a programu strany, tak i některé nedostatky. Poukázala na to, co se nedaří a čemu je nutno věnovat pozornost a větší úsilí.

Zpráva mj. analyzovala současný vývoj v zahraničněpolitické oblasti a zdůraznila, že tzv. lidská práva jsou nadále zneužívána Západem a zejména USA jako trojský kůň v jejich agresivní neokoloniální a fašistické politice. Ocenila KLDŘ a Kubánskou republiku za jejich neměnné postoje a členění dlou-

holetému tlaku a vydírání ze strany USA a jejich satelitů. Pozitivně byly hodnoceny přátelské vztahy a spolupráce se zastupitelskými institucemi KLDŘ a Kuby.

V závěru zprávy bylo shrnuto 11 hlavních posjezdových úkolů, které stranu orientují do nejbližšího období.

Sjezd potvrdil platnost dosavadní programové orientace KSČ, projednal a schválil dokument Výzva ke znovuoobnověni Komunistické internacionály a Jednotné fronty proti fašismu. Schválil návrh změn ve znění Stanov KSČ.

Sjezd dále rozhodl o zaslání pozdravného dopisu manželce Ing. Miroslava Štěpána, CSc., Aleně Štěpánové a zaslání dopisů s poděkováním zasloužilým členům obnovené KSČ.

V diskusi vystoupilo deset účastníků sjezdu, mezi nimi i někteří hosté.

Nově zvolený 33členný Ústřední výbor KSČ na svém 1. zasedání zvolil jednomyslně generálním tajemníkem Ústředního výboru Komunistické strany Československa soudruha RSDr. Jiřího Vábra, 11členné předsednictvo ÚV KSČ a předsedy Rozhodčí a Revizní komise ÚV KSČ.

Program XXIII. sjezdu KSČ

1. Zahájení sjezdu, volba pracovních komisí.	6. Volba orgánů strany.
2. Zpráva ÚV KSČ o činnosti strany od XXII. sjezdu.	7. Schválení úprav Stanov KSČ a dokumentu Výzva ke znovuoobnověni Komunistické internacionály (mezinárodního sdružení komunistických stran) a Jednotné fronty proti fašismu.
3. Zpráva Ústřední revizní komise.	8. Usnesení.
4. Zpráva Ústřední rozhodčí komise.	
5. Diskuse.	

USNESENÍ 1. zasedání ÚV KSČ konaného dne 29. 11. 2014 v Praze viz str. 3

Zpráva Ústředního výboru Komunistické strany Československa XXIII. sjezdu KSČ, konanému v Praze dne 29. 11. 2014,

přednesená s. Jiřím Vábrem

Vážené soudružky, vážení, soudruzi, milí hosté, scházíme se opět po uplynutí několika let, tentokrát již na XXIII. sjezdu naší strany. Já před vás předstupuji z pověření ústředního výboru naší strany, abych vám přednesl hlavní sjezdovou zprávu.

Odkaz Miroslava Štěpána

Scházíme se v tomto složení poprvé bez našeho generálního tajemníka, spoluobnovitele Komunistické strany Čes-

koslovenska, soudruha Miroslava Štěpána. Zemřel po dlouhé, těžké nemoci 23. března 2014.

Byl to on, kdo svými znalostmi a praktickými zkušenostmi se zasloužil o program a ústřední heslo naší strany, jejichž pravdivost život plně potvrzuje. Náš Mirek zasvětil svůj život pokrokové mládeži, kdy zastával svazácké funkce na všech úrovních a později významnou funkci předsedy Mezinárodního svazu studentstva. Po ukončení práce mezi mládeží začal se plně věnovat a pracovat v Komunistické straně Československa, a to nejprve jako vedoucí oddě-

nem Předsednictva Ústředního výboru strany. My, kteří jsme ho dobře znali a kteří jsme s ním spolupracovali, potvrzujeme, že ve stranických funkcích přinesl oživení a chtěl, aby především pražští komunisté se více podíleli na řešení problémů a dalšího rozvoje hlavního města Prahy. Přišel i s programem, který se jmenoval **Rozvoj hlavního města Prahy do roku 2005**, a který měl postupně zabezpečit další zlepšení života občanů hlavního města. Jak víte, v té době už narůstalo napětí ve společnosti, a to na jedné straně v důsledku perestrojky, kterou jsme již na minulých sjezdech správně pojmenovali a zhodnotili. Na straně druhé v důsledku již působení kontrarevolučních, tj. zpátečnických sil, které se snažily situaci zneužít pro své cíle. V těžké době a zejména pak po listopadu 1989 zůstal Miroslav Štěpán zcela věrný našim společným ideálům a cílům. Nebál se jít mezi lidi a otevřeně hovořit. Jeho vystoupení na půdě ČKD, kde již nestál před dělníky, ale mezi lidmi ovládnutými rodícím se Občanským fórem, vyslovil mimo jiné větu tak často připomínanou dnes ve sdělovacích prostředcích, cituji: „Navštívil jsem ve své funkci prezidenta Mezinárodního svazu studentstva 105 zemí světa, ale nikde jsem se nesetkal s tím, že by děti určovaly, kdo bude prezidentem republiky, tak jak se to projevovalo na školách krátce po 17. listopadu 1989.“ Toto jeho vyjádření bylo záměrně zneužito a nám je dnes jasné, že měl pravdu. Události, které tady byly a nejednota ve straně, dále pak celopražská konference ovlivněná Demokratickým fórem ko-

Pokračování na str. 2

USNESENÍ XXIII. sjezdu KSČ konaného dne 29. 11. 2014 v Praze

XXIII. sjezd KSČ projednal výsledky práce strany od XXII. sjezdu, a to v rámci předložené zprávy a sjezdové diskuse. Potvrdil rozhodnutí ÚVKSC přijatá mezi sjezdy a ocenil dobrovolnou stranickou práci funkcionářů a členů KSČ. Tento sjezd se sešel a jednal v období mimořádně složité a velmi nebezpečné vnitropolitické a mezinárodní situace, k níž se vyslovil. Před zahájením práce si sjezd schválil Program jednání, Jednací a Volební řád, pracovní komise mandátovou, volební a návrhovou.

XXIII. sjezd KSČ s c h v a l u j e

1. Zprávu ÚV KSČ XXIII. sjezdu KSČ, přednesenou soudruhem Jiřím Vábrem.
2. Zprávy Ústřední revizní komise a Ústřední rozhodčí komise.
3. Udělení titulu Čestný generální tajemník Komunistické strany Československa Ing. Miroslavu Štěpánovi, CSc., i. m.
4. Dokument Výzva ke znovuoobnověni Komunistické internacionály, mezinárodního sdružení komunistických stran a Jednotné fronty proti fašismu.
5. Změny ve znění Stanov Komunistické strany Československa.

XXIII. sjezd KSČ v o l í

1. Ústřední výbor KSČ v počtu 34 soudruhů a soudružek.
2. Ústřední rozhodčí komisi.
3. Ústřední revizní komisi.

XXIII. sjezd KSČ p o t v r z u j e

platnost dosavadní programové orientace Komunistické strany Československa a ukládá nově zvolenému ústřednímu výboru strany aktualizovat programový dokument „KSČ 2000“ – Idea, organizace, jednota a akce o hlavní úkoly pro období do konce roku 2016, jak byly uvedeny ve zprávě a zdůrazněny v diskusi.

Termín: 31. 3. 2015

XXIII. sjezd KSČ ústřednímu výboru strany u k l á d á

1. Organizovat intenzivní činnost komunistů při naplňování programových úkolů strany.
2. Zveřejnit sjezdové materiály a seznámit s nimi všechny členy strany.
3. Průběžně připravovat a zveřejňovat stanoviska strany k zásadním vnitropolitickým a mezinárodním otázkám.
4. Předložit Ministerstvu vnitra v termínu daném zákonem o politických stranách žádost o registraci změny Stanov Komunistické strany Československa, provedené na tomto sjezdu, a aktualizaci údajů o statutárním orgánu strany.
5. Udržet značku Komunistická strana Československa (KSČ), jak bylo řečeno ve zprávě.
6. Zřídit Volební fond Komunistické strany Československa.
7. Projednat náměty ze sjezdových diskusních vystoupení a rozhodnout o jejich využití.
8. Zaslát dopisy manželce Ing. Miroslava Štěpána, CSc., Aleně Štěpánové a členům KSČ, jak bylo navrženo ve sjezdové zprávě.

XXIII. sjezd KSČ zmocňuje Předsednictvo ÚV KSČ provést ve stanovených lhůtách korekce ve znění Stanov KSČ dle případných požadavků Ministerstva vnitra a následně informovat ústřední výbor strany.

XXIII. sjezd KSČ všem stranickým orgánům, organizacím a jednotlivým komunistům d á l e u k l á d á

1. Pracovat promyšleně a přitom uplatňovat motivující metody práce.
2. Odhalovat a bez prodlení řešit případné pokusy o narušování soudružských vztahů v řadách komunistů a pokusy o zdržování práce stranických orgánů.
3. Podílet se aktivně na přípravě generační výměny funkcionářského aktivu strany.
4. Informovat ve svém okolí o činnosti Komunistické strany Československa a jejich pozicích.
5. Považovat nadále za prvořadý úkol postupné rozšiřování členské základny a budování organizační struktury strany, i když veřejnost není v této době z části obecně politickým stranám nakloněna a z části se dnes obává stranicky angažovat.

XXIII. sjezd KSČ d ě k u j e

za vystoupení hostů, dopisy členů strany a sympatizujících a pozdravná poselství komunistů ze zahraničí.

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI

■ **Současná etapa renezanace fašismu v mezinárodním měřítku je charakterizována faktem, že se na mnoha místech Země již řadu let válčí. Je proto potřeba fašismu si všimnout ne jako něčeho, co se vymyká ze společenské praxe, ale co ji čitelně ovlivňuje. Brát na vědomí, že renezanace fašismu je produktem nynější fáze vývoje kapitalismu, plodem jejího oligarchického stadia. Článek NEPODCEŇOVAT FAŠISMUS v této záležitosti obsahuje základní politické státní na tuto situaci.**

■ **Mediální tlak světové buržoazie na lidské vědomí je ve své podstatě MEDIÁLNÍ VÁLKOU vedenou buržoazií k uskutečňování jejich vykořisťovatelských cílů. Jde o to, aby občané zmanentní hromadnými sdělovacími prostředky ztráceli schopnost v buržoazní společnosti se politicky vyznat, a proto proti ní nevystupovali. Přitom nejde o nějakou bezvýznamnou válku jen proto, že se při ní nestřelí. Jde o válku skutečnou proti pokrokovým silám.**

■ **Občanskou válku na Ukrajině je potřeba trvale a soustavně vyhodnocovat, proto názory ruských komunistů, kteří mají dost příležitostí do této katastrofy vidět, jsou velmi cenné. V tomto případě jde o využití názoru Zjuganova zejména v té partii, ve které hodnotí ukrajinský oligarchiát a samozřej-**

mě i USA jako hlavní viníky ukrajinské krize. Je důležité s tímto ÚHLEM POHLEDU posuzovat, jak se na Ukrajině vyvíjí situace.

■ **Účast zrádce Gorbačova na oslavách čtvrtstoletí od zbourání Berlínské zdi ukazuje, že ve svém zrádcovství pokračuje. Jako aktér likvidace NDR je nositelem informací o podmínkách a projevech své zrády! Asi ale ČTVRTSTOLETÍ POTÉ na této oslavě řekl více, než měl říci, totiž postěžoval si na to, že jej Západ podvedl (nedodržel „dohody“). Jde o doplnění obrazu zrádce.**

■ **Dnešní světové politické poměry se stále více promítají do jednání vrcholných reprezentantů, proti sobě stojících – personifikovaných americkým prezidentem Obamou a ruským prezidentem Putinem. Ten první zosobňuje krajnost možné všezničující atomové války, která počne potenciálním jaderným útokem USA na Ruskou federaci, zatímco druhá představuje snahu o mírové řešení soupeření mezi Ruskem a USA. Kapitalistický Západ usiluje o zakrytí pozitivního objektivního pohledu na Putina všemi možnými prostředky. Je třeba západní útoky na Putina odmítat a uvádět věci na pravou míru. Stať pod titulkem PUTIN obsahuje významné informace o jeho zásluhách o Ruskou federaci.**

Pokračování na str. 2

Miroslav Štěpán, poslední foto z pléna ÚV KSČ 7. 12. 2013

koslovenska, soudruha Miroslava Štěpána. Zemřel po dlouhé, těžké nemoci 23. března 2014.

lení, později jako tajemník a nakonec jako vedoucí tajemník Městského výboru KSČ v Praze. Logicky se tak stal i čle-

Zpráva Ústředního výboru Komunistické strany Československa XXIII. sjezdu KSČ, konanému v Praze dne 29. 11. 2014

Pokračování ze str. 1

ministů a Občanským fórem ho donutily rezignovat na funkci vedoucího tajemníka MV KSČ v Praze. Po rezignaci požádal ještě o slovo a řekl: „Než odejdu, chtěl bych vás požádat o jednu věc. Nedopusťte, aby z názvu Československá socialistická republika bylo vypuštěno slovo socialistická, a nedopusťte, aby Československo bylo rozděleno.“ Dobře věděl, kam vývoj situace směřuje. Další události, které nabíraly nejen v Praze, ale v celé republice tragický směr pro tuto zemi, vedly pak k tomu, že 23. prosince 1989 ve večerních hodinách byl soudruh Miroslav Štěpán odvezen na vyšetřovnu Veřejné bezpečnosti, odkud v ranních hodinách byl na základě rozhodnutí prokuratury převezen do vyšetřovací vazby v Praze Ruzyni. Několikrát se nám svěřil, že ho nejvíce mrzelo to, že ho do vyšetřovací vazby nedostalo rodící se Občanské fórum či disidenti, ale vlastní lidé okolo tehdejšího předsedy vlády Ladislava Adamece. Vyšetřovací vazba pro něj skončila až v srpnu roku 1990, do vynesení rozsudku byl vyšetřován na svobodě a odsouzen byl na čtyři a půl roku nepodmíněného trestu, který pak nastoupil 5. prosince roku 1990. Ve vyšetřovací vazbě napsal knihu *Vězeň sametové revoluce*, která vyšla v 90tisícovém nákladu a byla rozebrána.

I touto zprávou chceme pro historii doložit, že tehdy Ladislav Adamec byl přesvědčen, že má Kremlem posvěcený post prezidenta Československé socialistické republiky. Ke svému dalšímu postupu k moci však potřeboval mít oporu nových struktur a také klid, především u tzv. kulatých stolů, který by mu Miroslav Štěpán neumožnil při jeho záměrech. Miroslav Štěpán totiž nechtěl ustupovat požadavkům nastupujících kontrarevolučních sil, ale i zmanipulovaných mas. Události nabraly rychle obrátky a především nejednotu uvnitř strany a státu umožnily to, co nikdo neočekával, že i komunisté zvolí za prezidenta Československé socialistické republiky Václava Havla. Dnes jsme již všichni pochopili, že o volbě Havla bylo předem rozhodnuto v Moskvě. Tím pádem se ale změnila celá situace v naší zemi, moci se chopili darebáci a Ladislav Adamec nemohl učinit to, co věřme, původně zamýšlel, že po svém zvolení prezidentem bude Miroslava Štěpána amnestovat. Miroslav Štěpán u soudu nikoho neshodil, nepotopil, neudal. Naopak vyslovil přání, aby jeho politický proces byl první a poslední v této zemi. Zachoval se čestně a jako komunista. Nezradil sám sebe, nezradil vás a nezradil Komunistickou stranu Československa jako řada jiných jejích členů. A jistě i vy potvrdíte, že s odvahou jemu vlastní, poctivé komunisty v těžké době povzbudil, postupně sjednocoval přes Platformu za socialismus, Lidovou unii národní a sociální záchranu a dovedl je pak k obnově Komunistické strany Československa, a to v první fázi pod názvem Strana československých komunistů, která vznikla 10. března 1995, a posléze jsme se vrátili na XIX. sjezdu v roce 1999 k původnímu názvu Komunistická strana Československa.

Soudruh Miroslav Štěpán svými znalostmi, schopností provádět analýzy a v důsledku udržování svých nesčetných kontaktů včetně zahraničních, si vždy věděl rady a poradil celé straně. Byl zakladatel novin *Československý komunista*. Několikrát spolu s námi usiloval o sjednocení reálných komunistů a uvedme jako příklad několik uskutečněných KONVENTŮ. V plné šíři odhaloval oportunistismus a revizionismus ve vedení Komunistické strany Čech a Moravy. Dlouho věřil členské základně KSČM. Je chybou většiny komunistů v této republice a všech levicově smýšlejících občanů a institucí, že Miroslava Štěpána nepochopili a nedovedli jeho zkušenosti a ochoty po tzv. sametu využít ve prospěch naší země. Dokladem nepochopení jsou mj. reakce na jeho druhou vydanou knihu, která vyšla těsně před jeho úmrtím pod názvem *Miroslav Štěpán. Můj*

život v sametu aneb Zrada přišla z Kremlu, a která vyšla v 7tisícovém nákladu. Byl příkladným internacionalistou, komunistou a přítelem. Když se Miroslav Štěpán na podzim roku 1992 vrátil z vězení, sešel se tehdy s Ladislavem Adamcem. Všechno, co mu dotyčný učinil, dal stranou a vyzval Ladislava Adamece, aby společně začali řešit osud strany. Doslova řekl: „Ládo, dejme všechny věci stranou, jde teď především o osud strany. Pojďme a jedněme společně jako komunisté.“ Ladislav Adamec toto odmítl.

Ústřední výbor Komunistické strany Československa navrhuje XXIII. sjezdu naší strany ocenit celoživotní práci soudruha Miroslava Štěpána pro stranu a pro naši společnost jako výraz uznání udělit Ing. Miroslavu Štěpánovi, CSc., titul **Čestný generální tajemník Komunistické strany Československa, i.m.**, a zaslát manželce Miroslava Štěpána Aleně Štěpánové pozdravný dopis.

Budeme se snažit pokračovat v cestě, kterou naši straně vytyčil, jež vede k naplnění hesla *Československo – práce – socialismus* a 21. století bude stoletím socialismu. Z tohoto sjezdu vyzýváme všechny komunisty a pokrokové lidi naší země, aby nám v tom byli nápomocni.

Na mimořádném sjezdu strany v prosinci 1989, jak víme, byl do čela strany zvolen Ladislav Adamec. Tento mimořádný sjezd z našeho pohledu, a za tím si stojíme, byl zrádcovský. V hodnocení tohoto sjezdu se rozcházíme v plné míře s KSČM. Tento sjezd zlikvidoval Komunistickou stranu Československa, která vznikla v roce 1921 a která stála na pozicích marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu. Tento sjezd dále otevřel cestu k likvidaci Československé socialistické republiky. Na tomto sjezdu došlo k nehoráznému vylučování poctivých soudruhů, hanobení Lidových milicí, zbavení se symbolů rudá hvězda, srp a kladivo. Tyto symboly byly posléze nahrazeny třešničkami. Sjezd i umožnil, aby nadále nemohl plnit funkci ústředního orgánu strany Rudé právo, a víme, jak posléze dopadl tento deník, který měl historické zásluhy v boji za práva pracujících, v boji proti fašismu a při výstavbě socialismu po roce 1948. Je jedním z paradoxů, jak tento v minulosti revoluční tisk dnes svým způsobem obhajuje současný nepřátelský režim.

KSČ po XXII. sjezdu

XXIII. sjezd Komunistické strany Československa se nekonal na základě úmrtí s. Miroslava Štěpána, ale jako **řádný sjezd**, s nímž se počítalo. Je náležitostí této zprávy informovat vás, že stranické orgány pracovaly v mezidobí mezi sjezdy pravidelně. Ústřední výbor se sešel dvanáctkrát. Předsednictvo ÚV KSČ dvacetkrát, sekretariát se scházel jedenkrát za měsíc a dle potřeby.

V této chvíli bych rád připomněl, že na práci naší strany se obětavě podíleli soudruzi, kteří opustili naše řady v období od minulého sjezdu, a to Ladislav Daněk, Marie Brunerová, Miroslav Šel, Josef Moravec, Ludvík Loukota, Václav Peták, Jaroslav Konečný, Drahomír Kaňok, Dagmar Vlčková. Čest jejich památce.

Aktivně s námi pracují soudruzi, kteří se bohužel ze zdravotních důvodů nemohou zde zúčastnit, jako např. Jan Baránek, Marie Šálková, Miroslav Binko, Bohuslav Vejmelka, Stanislav Sucharda, Dušan Ulčák, Vladimír Fraj, Josef Buben, soudruhy Květa Bernášková, Vlasta Dvořáková a Jarmila Tutková. Těmto zasloužilým soudruhům a soudružkám zašle ÚV KSČ po sjezdu dopis.

Poděkování za práci v minulosti náleží Jiřímu Boháčovi, Aleši Procházce, Miroslavu Votavovi, Oldřichu Vaňkovi, Miroslavu Gabajovi, Jiřímu Neubauerovi, Rudolfu Volnému, Zdeňku Tulejko, Václavu Brožovi, Jaroslavu Pokornému, Janu Jedlovcovi, Janu Maříkovi, Miloslavu Volfovi, Růženě Šarišské.

Děkujeme za celoživotní práci pro stranu soudruhu profesorovi Aloisi Dvořákovi s naším přáním k jeho významnému životnímu jubileu.

Koncem ledna tohoto roku generální tajemník ÚV KSČ Miroslav Štěpán pověřil Jiřího Vábra, člena PÚV KSČ a jednatele strany, aby ho v plné šíři zastupoval po dobu jeho nepřítomnosti z vážných zdravotních důvodů. Ústřední výbor toto vzal na vědomí 22. února 2014 na svém 10. zasedání. Po úmrtí Miroslava Štěpána pak 26. dubna 2014 rozhodlo 11. plenární zasedání ÚV KSČ, že do řádného XXIII. sjezdu KSČ nebude volen nový generální tajemník a naši stranu povede až do tohoto sjezdu Předsednictvo ÚV KSČ jako statutární orgán. Tak se také stalo a rozhodnutí prokázalo správnost.

Program KSČ, který byl přijat na XIX. sjezdu naší strany 4. prosince 1999 pod názvem „KSČ 2000“ – Idea, organizace, jednota a akce – platí nadále. Pravidelně k němu naše strana stanovovala priority pro činnost v určitých obdobích. Mezi trvalé úkoly patřily i ty, které se ve stávajících podmínkách v naší společnosti a v podmínkách, v nichž pracuje naše strana, jeví jako téměř nespílitelné. Ale jako komuniste si musíme náročné úkoly dávat. Jiná věc je, že se strana a my nebudeme hroutit, pokud se nám nedaří. Existují přání a existují, jak víte, možnosti. Měli jsme příležitost sdělit veřejnosti, v souvislosti s konáním voleb v naší zemi, že KSČ tady je a žije. Zúčastnili jsme se doplňujících voleb do Senátu, do krajských zastupitelstev, v letošním roce do Evropského parlamentu a v některých místech do obecních zastupitelstev. V možnostech, které jsme měli a máme, nás potěšilo, že nám voliči dali hlasy, a to dokonce v dobré míře. Při nízké účasti ve volbách do Evropského parlamentu naši stranu volilo 8 a půl tisíce voličů. Je to základ, na kterém je možno stavět a je zapotřebí se na příští volby lépe připravit. K tomu ale potřebujeme mít dobrou členskou základnu v jednotlivých krajích. Na tom je třeba po tomto sjezdu intenzivně pracovat a na tomto úkolu by se měli podílet nejen funkcionáři, ale všichni členové naší strany.

Jako nezbytně nutná se ukázala pro naši stranu existence tiskového orgánu Československý komunista JISKRA. Byla jmenována jeho pětičlenná redakční rada a naší JISKRE bude věnována velká pozornost. Popravdě si řekneme, že věkový průměr ve vedení strany i na nižších úrovních je vysoký. Není to problém jen v naší straně. Je to dnes generální problém, o kterém všichni víme, a který se musí po tomto sjezdu také postupně řešit. Ideálně by bylo, kdyby se naši straně v jednotlivých místech podařilo navázat kontakty s některými příznivci, kteří nás ve volbách podpořili. Přes podmínky, které jsme měli a stále máme, bez finančních prostředků a zázemí se podaří malý zázrak. Je třeba poděkovat všem, kteří za naši stranu kandidovali, připravili potřebné dokumenty a spoty pro sdělovací prostředky (rozhlas a televizi), kteří ve sdělovacích prostředcích vystoupili, i zmocněncům, kteří zajistili platné podání kandidátek.

Zejména příprava voleb do Evropského parlamentu byla doprovázena vnitřním zápasem. Čelili jsme pokusu o likvidaci Komunistické strany Československa v období, které bylo náročné hned ze dvou důvodů. Neprobíhala v té době pouze příprava voleb do Evropského parlamentu, ale také příprava Výroční finanční zprávy za rok 2013, která je povinností každé politické strany a musí být každoročně do konce března odevzdána Sněmovně Parlamentu ČR. Při neodevzdání této zprávy hrozí podle zákona o politických stranách a politických hnutích straně zánik.

V té době se naplno projevilo to, co započalo již ke konci života Miroslava Štěpána. Pánové Seichter, Mišičák a spol. zasabotovali přípravu voleb, pomluvili veřejné vedení strany a zasloužilé komunisty, kteří jsou členy strany od roku 1945 (bohužel uspěli u některých naivních soudruhů). Navrhovali ukončení vydávání JISKRY. A pokud jde o finanční zprávu, zadržel pan Seichter, teh-

dejší tajemník ÚV KSČ, podklady z některých okresů na Moravě, aby finanční zpráva nemohla být řádně a ve stanoveném čase odevzdána. Nutno podotknout, že konání jmenovaných nebylo namířeno jen proti straně, ale především pokrytecky i proti samotnému Miroslavu Štěpánovi. Opakujeme, že šlo o velký pokus zlikvidovat KSČ.

Komunistická strana Československa tady je a bude nadále, ať se to komu líbí nebo nelíbí. A nedopusíme, aby se naše strana dostala do cizích rukou. Nejdůležitější úkoly, které jsme tehdy měli, byly za velké obětavosti a úsilí nakonec zabezpečeny. Zdravé jádro strany je zajistilo a soudruzi se zachovali jako opravdoví komunisté. Bohužel, někteří členové strany uvěřili lži a opustili naše řady. Největší část z nich byla na Moravě. Soudruzi, kteří uvěřili lži, pokud jsou komunisty, si své jednání musí vyrovnat sami se svým svědomím. Toto období, byť bylo velmi složité, nás prověřilo a především stmelilo v jednotné vedení a v jednotnou stranu na základech marxismu-leninismu. Opět se, a to po několikáté v historii, prokázala platnost slov V. I. Lenina o tom, že nevnější nepřítel, ale vnitřní nepřítel je nejvíce nebezpečný. Jak máme informace, jmenovaná skupina se podílela na založení Komunistické strany Česka 21 a byla zaregistrována 30. října tohoto roku Ministerstvem vnitra bez jakýchkoli problémů.

Jsmo rozumní a víme, že nemůžeme stavět vozy, bychom postavili vozové hradby a za jejich pomoci a pomocí cepů porazili naše protivníky. Ale srdce husitů, kteří šli za svou vírou, bychom měli mít všichni. To platí dvakrát o našem vztahu k odkazu celých generací československých komunistů. Z jejich zkušeností, odkazu a konkrétních výsledků jejich práce si bereme všechno. A tím se lišíme od KSČM. Máme za to, jak říkal i Mirek Štěpán, že nelze vyzobávat z dějin a praxe KSČ jen to, co se momentálně hodí. Ale na druhé straně jsme poučení, že to, co škodilo a vedlo k odklonu lidí od strany, dělat již nebudeme.

Veřejně bylo v letošním roce šířeno, že KSČ končí, že už jsme jednali s vedením KSČM o spojení, o některých z nás pak dokonce se říkalo, že jsme stranu prodali. Říkalo se a ještě se říká, že Vábr a další se bez vědomí vedení strany potají schází s vedením KSČM a naši stranu prodávají. Bohužel šifříteli těchto nesmyslů byli i naši soudruzi, kteří se nezbavili starých praktik a někteří nadále uplatňují ne politiku strany, ale politikaření. Ano, vedení strany ve složení soudruhů Vábr, Servista, Grünbauer a Holerová se 23. července tohoto roku sešlo s předsedou KSČM Vojtěchem Filipem. Účelem schůzky nebyl prodej KSČ ani spojování naší strany s KSČM. Z obou stran bylo konstatováno, že v současné době by to ani nešlo pro rozdílné názory a rozdílnou programovou orientaci a cíle. Jistě víte, že existuje tzv. SPAS (Spojencství práce a solidarity), v jehož rámci KSČM oslovuje levicové síly. Ve-

dení KSČM mělo představu, že přes toto sdružení by s námi mohla KSČM spolupracovat. Toto jsme odmítli a odmítáme. Trváme na tom, že s KSČM můžeme jednat jen jako rovný s rovným a jako komuniste mezi komunisty, kteří takticky formulují svůj postup jen mezi sebou. Vyměňují si informace, případně vytváří společné kandidátky a společná veřejná vystoupení.

Svět udělal za posledních 25 let ohromný kotrmelec a hraje se dnes úplně o něco jiného, než se hrálo do roku 1990. Kotrmelec světa není náhodný. Na XX. sjezdu KSSS tehdejší 1. tajemník KSSS Nikita Sergejevič Chruščov ve svém projevu provedl tzv. odhalení kultu osobnosti a tím otevřel cestu k narušení jednoty a stability mezinárodního komunistického a dělnického hnutí a vzájemných vztahů mezi komunistickými stranami. De facto se tím nastartoval proces postupného rozpadu socialistického bloku. Příležitost učinit nápravu byla na poslední mezinárodní poradě komunistických a dělnických stran v Moskvě v roce 1969, které se zúčastnily ještě i významné osobnosti jako Fidel Castro, Dolores Ibárruri, Kim Ir Sen, Mao Ce-tung a další. Jenže přijaté závěry se bohužel nedodržely a problémy se prohlubovaly. V důsledku tzv. kultu osobnosti začalo docházet k rozporům mezi jednotlivými stranami. Poslední možností k řešení situace ve světě byla Helsinská konference ukončená přijetím Závěrečného aktu v roce 1975. Stal se ale opak a postupně se naplno otevřela cesta k likvidaci socialismu v jednotlivých zemích socialistického tábora, ale i v samotném SSSR. Netřídni závěry, které Helsinská konference přijala, plně využil Západ, především USA, k nastolení tzv. lidských práv. Kolonialismus byl nahrazen silnějším a účinnějším faktorem, tj. tzv. lidskými právy. Procesy, které ve světě započaly, byly a jsou doprovázeny procesem globalizace. Události, které následovaly, a to, jak dokázala tzv. lidská práva ohloupit lid v řadě zemí, jsou známé a všechny tragédie, které se ve jménu lidských práv a „boje proti terorismu“ ve světě odehrávají, také. K nim patří i rozpad Sovětského svazu a dnešní situace v bývalých socialistických zemích. Tragédie spočívala i v tom, že v těchto zemích došlo k likvidaci marxisticko-leninských komunistických stran. Nebyly to jen ekonomické důvody či ekonomické reformy, ale nedodržení především principů marxismu-leninismu a zásad proletářského internacionalismu v plné šíři, které přivedlo svět tam, kde se dnes nachází, tj. na pokraj třetí světové války, která svým způsobem již probíhá v ekonomické a finanční oblasti. Cesta byla otevřena nejreakčnějším silám světa, v čele s USA, které usilují o světovou nadvládu, které chtějí dosáhnout i za cenu nové světové války. Čelí jim pouze Ruská federace, Čínská lidově demokratická republika, Korejská lidově demokratická republika, Kuba, Bolívie

Pokračování na str. 3

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI

Pokračování ze str. 1

■ *V Německu jsou vyhlášovány „pamětné dny“, které pod záminkou uznání práce odsunutých Němců po druhé světové válce k zvelebení Německa staví tyto lidi fakticky do role ublížených, ačkoli německé menšiny podstatně přispěly k rozpuštění druhé světové války. Odsun německých menšin do Německa byl rozhodnut třemi velmocemi jako jedna z podmínek trvalého míru v poválečné Evropě. PAMÁTNÉ DNY v Německu, které nepřipomínají vinu německých menšin na rozpoutání druhé světové války, jsou vlastně revizí postupimské konference.*

■ *VELKÁ LOUPEŽ - II je pokračováním poznámek z knihy Františka Dvořáka podávající obraz z historických loupeží, které měly zhoubný vliv na život českého slovenského lidu.*

■ *Soudobá buržoazní polistopadová společnost v České republice nese nepopíratelné stopy kontrarevolučního převratu v listopadu 1989. Její politický ráz dříve společností reálného socialismu se do té doby pronikavě změnil. Buržoazie*

si ve spojení se západní reakcí vubudovala silné mocenské pozice. Společnost se generačně proměnila. „Starí“ odešli a dále odcházejí a „mladí“ si bez revolučních zkušeností a s vymývanými mozky nejsou s to uvědomit, čím jsou. Pojednání K OPOMÍJENÉ POLITICKÉ PROBLEMATICE je obsahovou skicou k řešení tohoto problému, který si musí pokrokové lid uvědomit. proto je taktó v podtitulku uvedena.

■ *XXVIII. sjezd KSSS konaný v létě 1990, jak je všeobecně známo, ukončil existenci KSSS. Exceloval na něm kat SSSR Boris Jelcin za faktické asistence Gorbačova. Bylo to neuvěřitelné.*

V socialistickém Československu došlo k podobné situaci na Mimořádném sjezdu KSČ. Byly tak vytvořeny podmínky pro to, aby z kraje roku 1990 mohla vzniknout oportunistická KSČM. Je nepochybné, že vražedné vystoupení Jelcina se dělo s vědomostí toho, co se stalo před několika málo měsíci v Československu. Vzpomínka k nezapomenutí – šlo vskutku o DVA SJEZDY bratrské.

(red.)

Zpráva Ústředního výboru Komunistické strany Československa XXIII. sjezdu KSČ, konanému v Praze dne 29. 11. 2014

Pokračování ze str. 2

a další jihoamerické země.

V této souvislosti se hluboce klaníme před KLDR a Kubánskou republikou, kde komunisté, vedení a lid těchto zemí byly až dosud schopny vzniklou situaci ve světě stát a čelit jí přes řadu embarg, útoků a přírodních katastrof. Nesmírně si ceníme práce zastupitelských úřadů KLDR a Kuby, které umožňují na jejich neutrální půdě setkávání a výměny názorů mezi KSČ, KSČM a dalšími pokrokovými organizacemi. Komunistická strana Československa má dnes nejlepší spolupráci v zahraničí s Korejskou stranou práce, která se promítla v účasti delegace naší strany na oslavách 100. výročí narození prezidenta Kim Ir Sena v roce 2012, kdy při této příležitosti na Ústředním výboru Korejské strany práce byla dodatečně podepsaná tzv. Pchjongjangská deklarace. Tu to deklaraci podepsali za naši stranu s. Servista, Grünbauer a Vábr. KSČM tuto deklaraci odmítla podepsat. V roce 2013 měla delegace ve složení Grünbauer, Holler a Seichter tu čest zúčastnit se oslav 70. výročí založení KLDR. Byla přijata na Ústředním výboru Korejské strany práce a potvrdila se pravda o nejlepších soudružských vztazích s korejskými soudruhy.

Letošní výročí 17. listopadu 1989, jak jsme byli svědky, bylo opět, tak jako každý rok, vnucováno veřejnosti jako vítězství „demokracie“ na základě dodržení tzv. lidských práv a vítězství lidu nad „zločinným“ komunismem. Víme, že tady žádný komunismus nebyl. Budovali jsme po druhé světové válce socialistickou společnost, která prokázala životaschopnost a vytvořila pro většinu lidí potřebné jistoty a podmínky pro důstojný život. Oslavy, jichž jsme byli svědky, a vyzvedávání „hrdinských činů“ Václava Havla, opět nehorázně potlačovalo výročí 17. listopadu 1939, smutného dne pokrokového studentstva, smrti Jana Opleta a poslední uzavření vysokých škol v naší zemi na plných šest let. Sdělovací prostředky stále záměrně hodnotí léta, v nichž jsme žili a intenzivně v zájmu společnosti pracovali jako dobu komunismu, nikoli jako dobu výstavby socialismu. I to jim umožňuje dále nehorázně pak srovnávat komunismus s fašismem. Zejména však nám jde o to, že zatím úspěšně matou především střední a mladou generaci. Je nám všem zřejmé, že do života vstupuje generace, která dobu socialismu nezažila. Před touto generací je období do roku 1989 záměrně dlouhodobě pomlouváno, jedná se o generaci, před níž jsme také trvale špiněni. S tím je třeba počítat. Zároveň však věřit, že při přirozené kritičnosti a zvědavosti mládeže se může u některých jedinců projevit zájem o dobu socialismu i o nás, jak se říká, jako o zakázané ovoce. My takovým procesům můžeme přispět především osobním kontaktem s lidmi.

Obdrželi jsme informaci o konání sjezdu komunistické mládeže v tomto měsíci. Máme samozřejmě z mladých soudruhů velkou radost. Přejeme jim, aby se jim dařilo mladé lidi získávat pro jejich věc, a rozhodně je budeme podporovat a snažit se s nimi spolupracovat.

Porážka českého stavovského povstání na Bílé hoře 8. listopadu 1620 byla pro naše země politickou, národnostní i hospodářskou tragédií. Vítězní Habsburkové a jejich nejbližší spojenci a společník **katolická církev** neznali slitování a společně naši zemi rozkradli, drancovali a český národ zahnali na 300 let do utrpení a ponižení. Dějiny se opakují. Sice v jiné podobě a za jiných podmínek, ale podstata zůstává stejná. Tak tomu je i dnes, tedy po 17. listopadu 1989. Proces, který nastal před 25 lety restitucí a hlavně privatizací, se stal nejen věcným základem restaurace kapitalismu, ale také programově největší loupeží společného majetku většiny občanů v českých a slovenských dějinách, která byla a je v rozporu s ústavním právem ČSFR i České republiky. Majetek zmizel a mizí v kapsách vzniklých domácích kapitalistů, anebo ve velké míře i v zahraničí. Na druhé straně se většina občanů postupně dostává do složitých životních si-

tuací, které vedou k bídě, ztrátě zaměstnání a sociálních jistot. Jsme svědky po 25 letech „kam tato restaurace kapitalismu svět vede“. KSČ vyzývá všechny naše občany, aby nerezignovali, společně usilovali především o mír ve světě, postavili se proti zločinnému kapitalismu a za obnovu socialismu v naší zemi.

Soudružky a soudruzi, nenechte se ubíjet a poradit i svým přátelům, aby nepodléhali falešné propagandě, která má sloužit a slouží reakci. My například nemusíme mít žádné starosti o ty, o které dnes pečují sdělovací prostředky. Typickým příkladem z poslední doby je starost o platy poslanců, ústavních činitelů a soudců. Náš názor je, že není třeba diskutovat o procentech navýšení jejich platů, protože si žádné navýšení nezaslouží. Naopak, proč by měl být navýšován plat poslanců za trvale nekalitní zákonodárnou práci, proč by měl být navýšován plat státním představitelům, kteří jsou v trvalém předklonu před USA a Evropskou unií, spoluzavádějí pravidla (EU a Evropské komise), jejichž prostřednictvím již téměř nejsme svěřenou zemí, proč by měl být navýšován plat soudcům za to, že jsou řešeny kauzy jednotlivců přednostně před kauzami, které se týkají celých společenských skupin.

Neradi, ale musíme souhlasit s vyjádřením exprezidenta Václava Klause, že ne Rusko, ale západní mocnosti zapříčinily situaci, která dnes je na Ukrajině. My si nemusíme vysvětlovat, o co jde, že vše souvisí s přáním USA obklíčit Rusko, přitížit Rusku a na úkor ostatního světa si řešit své problémy, včetně zadluženosti, a udržet vysokou životní úroveň na úkor jiných. Prezident Putin celou tuto situaci řeší cestou rozumu a věrme, že se mírumilovně Rusku podaří udržet ve světě mír. Rusko v čele s Putinem obhazuje i historii slovanických národů. Přes veškeré výhrady k prezidentu Miloši Zemanovi my přiznáváme dobrý státnický přístup, kdy obhazuje české zájmy a reálně posuzuje další vývoj ve světě. Proto Komunistická strana Československa vydala podpůrné stanovisko v jeho prospěch proti běsnění, které bylo rozpoutáno sdělovacími prostředky a je řízeno a podporované i finančně z amerického velvyslanectví v Praze. Obáváme se, že hra zrozehraná zde v posledních týdnech a dnech nekončí. KSČ se obává, že když 17. listopadu tohoto roku se při prvním pokusu nezdařilo vyvolat v Praze Majdan, že by k tomu mohlo dojít v pokusech příštích. Tady skutečně platí Fučíkovo Heslo: „Lidé, bděte!“

Jak dál po XXIII. sjezdu strany

Nastává otázka, jak dál v naší straně. Především bychom si měli uvědomit, že dnes lidé ovlivněni sdělovacími prostředky myslí v mnoha případech jinak než my. Nacházejí se ve zcela jiné světové situaci a době, než tady byla do devadesátých let minulého století. Způsob života byl hodně změněn, bohužel k horšímu. Mezilidské vztahy padly. Vytvořila se dost velká skupina miliardářů, milionářů, zbohatlíků a rodin, které dnes určují další vývoj a osud naší země. Tato část společnosti myslí pouze na zvětšení svých majetků a udržení vlivu na úkor většiny, zbavené všelidového vlastnictví. Ne všichni naši spoluobčané mají bídu, mnoho z nich je stále natolik sdělovacími prostředky, jak už bylo řečeno, zmanipulováno, a to za asistence havlistů, Schwarzenbergů, představitelů našeho státu a celebrit, že snad budou do nekočné vyzpěvovat o svobodě a demokracii a ještě dlouho budou volit např. TOP 09, ODS, KDU-ČSL a některá účelově vzniklá hnutí, která mají komplikovat práci a dokonce potlačit tradiční politické strany. Mladé generaci je vštěpováno, že všichni mohou být jednou úspěšní a milionáři. Dlouholeté překrucování dějin a pomluvy komunistů nemohly nezanéchat stopu. To je možná i důvod, proč se k nám ještě více nehlásí ani ti, kteří již mají bídu. Proto bychom měli i z hlediska psychologického zvažovat naše kroky. Ani občany, kte-

ří již dnes pocítují nejvíce dopady restaurovaného kapitalismu, nezískáme postupy osvědčenými v minulosti. Měli bychom také přihlídnout k tomu, že hlavní masa pracujících dnes není již ve velkých pracovních celcích v průmyslových závodech, ale ve službách. To samo o sobě přináší jiné reakce a chování těchto vykořisťovaných. Dnešní problém je typický pro kapitalismus, spočívá v rozporu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Přítomné podmínky pro práci odborových organizací vůbec neexistují nebo jsou výrazně omezeny.

Řekli jsme, že svět se změnil, otázka zní „co s tím a v čem spočívá dnes role komunistických a dělnických stran?“ Tato otázka se jeví tak náročná, že se nezdáráme říci: „A babo rad!“ Nenastolilo ji zatím žádné jednání komunistů na seminářích, konferencích apod. Pouze naše strana jako jediná přiznala po své obnově, že vnímá problém, když bylo řečeno, a to nejednou, že „nemáme z čeho popisovat“. Nemáme dnes Marxe, Engelse, Lenina, Stalina a našeho Klementa Gottwalda. Máme ale poklad, učení, které nám zanechali. Předvídali dobře, že půjde o složitý zápas, když půjde imperialismu o život, který bude ovlivněn změnami ve světě, které přinesly dvě světové války, lokální války, rozpad kolonialismu, vznik socialistického bloku, vědeckotechnický pokrok a globalizace. Ale v dnešní praxi nám již poradit nemohou. Proto přicházíme s výzvou, že by řešení mělo hledat společnými silami mezinárodní komunistické hnutí – nejlépe v rámci obnově Komunistické internacionály. Je minuta před dvanáctou.

V dalším období se nenecháme zařadit do žádných spolků či iniciativ sestavených de facto z politických mrtvol. Nebudeme přísluhovali levicovým parlamentním stranám a jiným strukturám, které neuplatňují třídní přístup. Komunistická strana Československa bude čitelná, bude si stát za svým programem, jako dosud bude vydávat stanoviska, která obstojí v prověrce času.

Naše strana se musí postupně propracovat k tomu, a to je historicky dáno, že ona bude tím hlavním organizátorem všeho pokrokového v naší zemi. K tomu využije i podkladů, které byly zpracovány v rámci přípravy tohoto sjezdu a zahrnují některá konkrétní doporučení jako např. v materiálu „25 let lásky a pravdy“. Uvědomme si všichni, že pro revoluční proces ještě nenastala doba. Nesmíme být ale zaskočení, až ve světě nastane tato chvíle. A ti, kteří přijdou po nás, musí být dostatečně a komplexně na to připraveni, aby vše zvládli.

Mysleli jsme si, že dnes budeme dále. Události se začaly vyvíjet daleko hůř, než mohl kdokoli z nás předpokládat. Jsme stále u hlavního úkolu, udržet a obhájit značku naší strany a čelit pomluvám více než devadesátileté historie naší strany a komunistů. Osobní kontakt s lidmi se v tom ukazuje jako nejlepší. Mezi sebou bychom měli být semknuti, vědět o sobě, ale při tom zachovávat alespoň minimální bezpečnostní opatření.

Považujeme tento sjezd za přelomový v tom směru, že se po dnešním dni nebudeme vracet ke starým praktikám, politikaření, pomlouvání, připomínání minulých kauz. Tedy nebudeme se vracet k tomu, co zdržuje a oslabuje síly. Vyzýváme zde přítomného soudruha Jakeše a všechny z nás, kteří mohou jakkoli přispět ke zdokumentování historie strany a života v Československé socialistické republice po druhé světové válce, aby zpracovali své svědectví a aby psali popravdě o celém vývoji a životě v socialismu. Když to neuděláme my, pak pravda nezůstane zachována. Vítězit bude pouze lež.

Na závěr

Dovolte heslovitě shrnout hlavních posjezdových úkolů:

1. Bránit značku KSČ a pokračovat v úsilí o registraci loga strany.
2. Aktualizovat dlouhodobý program strany, přijatý na XIX. sjezdu naší strany.

3. Zajistit registraci změn Stanov KSČ, předložených dnešnímu sjezdu.
4. Přípravovat generační obměnu vedení strany.
5. Snažit se o posílení členské základny a budování organizační struktury strany.
6. Podporovat stranu ekonomicky příspěvkovou morálkou, založením Volebního fondu strany apod.
7. Hodnotit společenské události z třídních pozic.
8. Zprostředkovávat objektivní a pravdivé informace za využití tisku Československý komunist JISKRA, který má již 161 vydání a který je díky práci naší redakce nenahraditelnou kronikou naší strany s významem pro budoucí hodnocení historie obnově strany, a to jako doklad uložený ve Státním archivu. Je zároveň dokladem o životě naší strany a její teoretické práci.
9. Nadále udržovat kontakty a rozvíjet spolupráci s marxisticko-leninskými komunistickými stranami tam, kde jsou pro to podmínky a možnosti.
10. Připravit se na to, že si v roce 2015 připomeneme 20. výročí obnovy KSČ a 70. výročí osvobození Československa slavnou Rudou armádou.
11. Organizovat dle podmínek akce pro veřejnost, jako např. každoroční výstup na Milešovku, zajišťovaný soudruhy z Ústí nad Labem.

Jak je uvedeno v této zprávě, i my píšeme historii Komunistické strany Československa. Máme zato, že jsme se v těžkých podmínkách jako komunisté dobře zorientovali a sdělili ostatním, co je třeba udělat. Předně, jsme se v nepříznivé, a lze říci nebezpečné, atmosféře přihlásili ke své minulosti a obnovili KSČ. Dali jsme ve známost, že je nezbytné na něm pracovat. A pro srozumitelnost jsme cíle této práce vyjádřili již zmíněným heslem „Československo – práce – socialismus“. Bylo vysloveno bez otálení, správně adresováno i ostatním, od vyhlášení tohoto hesla se také snažíme o to, aby se začalo skutečnou, reálnou levicí v této zemi naplňovat. Zároveň ale také neustále varujeme před unáhlenými řešeními a představami, které nepřihlížejí k realitě domácí a světové již řadu let a dnes žijeme to, co jsme si nepřáli. Máme odpovědnost za zápas, o němž jsme přesvědčeni, že nezávisle na nás potvrdí platnost našeho učení i v období, které prožíváme a budeme prožívat.

S hrdostí se hlásíme k výsledkům stranické práce našich předchůdců i k dílu našemu. Se ctí jsme se vyrovnali s úkoly XXII. sjezdu naší strany. Každý z vás přispěl podle svých možností a schopností. Mnozí z nás kusem svého bojovného a nejednou velmi zkušeného srdce. Nescházely nám obětavost, odhodlání, odvaha ani moudrost. Jednali jsme jako komunisté a ne vždy to, jak sami víte, bylo jednoduché. Tlak, který pocítujeme ze strany pokontrarevoluční mocenské elity, nás stmelil a upevnil naši stranu. Bojí se nás, ne našich zbraní, ty nemáme. Bojí se naší pravdy, bojí se toho, že ponosou zodpovědnost za tragický konec Československa, za totální devastaci země, za mnohonásobnou vlastizradu.

Podarilo se nám zajistit, že také pro budoucnost je zde strana, která má svůj dlouhodobý program, jehož základ tvoří učení marxismu-leninismu. Zde strana, která má po dnešním sjezdu také své sjezdové priority. Jako komunisté máme svůj cíl, a tím je socialismus – jsme přesvědčeni, že 21. století bude patřit socialismu.

ÚV KSČ vás vyzývá a žádá, abyste měli nadále dostatek trpělivosti a sil ve velmi složitých domácích a mezinárodních situacích, které tu dnes jsou. Naplňujeme odkaz našeho bývalého generálního tajemníka ÚV KSČ soudruha Miroslava Štěpána, který nám zanechal. Naše více než devadesátiletá zkušenost nás do budoucích zápasů posiluje a sjednocuje.

Děkujeme za účast hostům našeho jednání. Mezi vzácnými hosty jsou soudruh Miloš Jakeš, předseda Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska Stanislav Grospič, místopředseda Strany demokratického socialismu JUDr. Lubomír Ledl, tajemníci velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky a Korejské lidové demokratické republiky, zástupci Komunistické strany Čech a Moravy ze čtyř okresů. Dále zástupci Pektusanu a časopisu Dialog. Pozdravné zdravice našemu sjezdu přišly od Komunistické strany Německa, Komunistické strany Kuby, Korejské strany práce, předsedy KSČM JUDr. Vojtěcha Filipa, komunistů KSČM z Klatov a Dvora Králové a další.

AŤ ŽIJE SVĚTOVÝ MÍR!

AŤ ŽIJE REVOLUČNÍ UČENÍ MARXE, ENGELSE A LENINA!

AŤ ŽIJE KOMUNISTICKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA!

Usnesení 1. zasedání ÚV KSČ

konaného dne 29. 11. 2014 v Praze

Nově zvolený Ústřední výbor Komunistické strany Československa se sešel dne 29. 11. 2014 na svém 1. zasedání, které řídil s. Jozef Servista.

ÚV KSČ	Hollerová Věra – tajemnice ÚV KSČ
1. zvolil jednomyslně do funkce generálního tajemníka ÚV KSČ RSDr. Jiřího Vábra.	Makovec Jiří
Soudruh Vábr poděkoval za důvěru a přednesl návrh na složení Předsednictva ÚV KSČ.	Novák Václav
2. zvolil jednomyslně členy Předsednictva ÚV KSČ soudruhy a soudružky:	Říha Václav
Blaško Roman – jednatel a pokladník ÚV KSČ	Servista Jozef – 1. statutární zástupce generálního tajemníka ÚV KSČ
Grünbauer Jiří – tajemník ÚV KSČ	Vábr Jiří – generální tajemník ÚV KSČ
Hájek Zdeněk	3. zvolil jednomyslně předsedu Ústřední rozhodčí komise soudruha Jiřího Maříka a předsedu Ústřední revizní komise soudruha Jana Dlouhého.
Hejna Miroslav	Po volbě Předsednictva ÚV KSČ jako statutárního orgánu strany a předsedů obou ústředních komisí bylo 1. zasedání ÚV KSČ ukončeno.
Holler Miroslav	

Jiří Grünbauer, Miloš Jakeš, Jozef Servista, Jiří Vábr, Pavel Degtar

Výzva ke znovuoobnovení Komunistické internacionály a Jednotné fronty proti fašismu

My komunisté, účastníci XXIII. sjezdu **Komunistické strany Československa**, u příležitosti konání tohoto sjezdu s velkým znepokojením konstatujeme, že globalizovaný světový kapitál pod vedením USA, kterému již téměř čtvrt století nestojí v cestě SSSR a světová soci-

alistická soustava, nadále zabředá do dalších a prohlubujících se hospodářských krizí, které stále častěji řeší, stejně jako v celé své historii, cestou válek i podporou vzniku fašistických a nacistických režimů. Například zločinným svržením legální vlády na Ukrajině a na-

stolením vlády svých loutek s podporou jimi oživených fašistických a nacistických uskupení, vyvolal v této zemi občanskou válku, a to jako předstupeň k válce proti Ruské federaci, která by nutně přivedla svět do termojaderné katastrofy.

Vyzýváme proto všechny světové pokrokové marxisticko-leninské komunistické strany k tomu, aby se v duchu hesla „**Proletáři všech zemí, spojte se!**“ začaly intenzivně zabývat myšlenkou a hledáním cest ke znovuoobnovení aktivit **Komunistické internacionály** (Mezinárodního sdružení komunistických stran).

Stejně jako v minulosti, je nutné spojit a koordinovat svá úsilí, a to jako odpověď na globalizovaným kapitálem bezúrodně stupňované vykořisťování lidí z celého světa, které živí jen prodej jejich vlastní práce, a jako odpověď na narůstající nebezpečí celosvětové válečné katastrofy. Jedním z prvních úkolů těchto obnovených aktivit by se mělo stát vytvoření **Jednotné protifašistické fronty**.

Lid České republiky prožil 25 let restaurace divokého kapitalismu. Není náhodou, že změny ve světě se nedějí v důsledku parlamentních voleb, ale cestou tzv. revolucí, či pod pláštěm ochrany lidských práv a boje proti terorismu. Již řadu let zde působí masmédiá, která všemožně zapírají existenci pokrokových sil naší společnosti či hanobí jejich práci. Situaci ve světě prezentují neobjektivně a podle přání svých chlebobáčů.

Komunistická strana Československa se od roku 1989 nepodílela na řízení společnosti, nebyla v Parlamentu ČR. Nepodílela se tak na tvorbě zmatečných zákonů, zločinné privatizaci,

rozprodeji bohatství České republiky do cizáckých rukou, nepodílela se na rozhodování o nemravných církevních restitucích a lumpárnách při správě měst a obcí. Nemá podíl na enormním zadlužení České republiky, které dosahuje 2 bilionů korun. Nepodílela se na zavlečení České republiky do nepřátelských struktur (NATO, EU). Nemá podíl na rozhodnutích, která přináší utrpení lidí v jiných zemích, poškozují zájmy České republiky a její budoucí mezinárodní vztahy. Máme na mysli vztahy se zeměmi, kam byli vysláni zoldněři, a případy, kdy Česká republika podpořila nepřátelské akty USA a jejich patolizalů vůči těmto zemím.

Komunistická strana Československa a její členové mají čisté ruce.

Ubezpečujeme pokrokové síly České republiky, že se nemusí bát s námi spojit a pomoci v úsilí, aby nebyl 17. listopad 1989 považován za Den vítězství nad pracujícím lidem.

Vyzýváme KSČM, neorganizované komunisty, sympatizující, voliče naší strany, aby se s námi spojili v tomto období, kdy sílí projevy fašismu, a spolu vytvořili výše zmíněnou Jednotnou frontu proti fašismu u nás. Vyzýváme komunisty, marxisty-leninovce ostatních zemí, aby obnovili kontakty s námi a projednali možnosti společného postupu v úsilí o mír v této celosvětově nebezpečné době.

V Praze dne 29. listopadu 2014

Úhel pohledu

(K občanské válce na Ukrajině)

Spojeným státům, které mají na současném stavu krize Ukrajiny rozhodný podíl, do níž vtáhly své vazalské spojení, to dělá starosti jako čarodějnickému učni, který alchymisticky cosi spáchal a nedaří se mu ovládnout situaci, kterou způsobil.

Posovětská Ukrajina je ve vztahu k Ruské federaci připoutána složitým historickým vývojem, který Ukrajinčům začaloval výhledy na nezbytně nutné všestranné seriózní sousedství s Ruskem. To sice vyhovuje protiruskému Západu v čele se Spojenými státy, ale přeměňuje Ukrajinu na neuralgický bod světových, nejen tedy evropských mezinárodních poměrů, v nichž dominuje úsilí USA zmocnit se nadvlády nad celým světem a praskat nad ním americkým demokratickým bičem.

Názory řady lidí, že ukrajinská krize vyhotila vztahy mezi USA a Ruskou federací do úrovně obnovené studené války, mají opodstatnění. Avšak studená válka kapitalistického Západu proti evropskému socialistickému táboru se odehrávala v časech, kdy velké neevropské státy si mohly dovolit postoj, že jich se studená válka netýká. Nyní jsou současnou agresivní politikou USA proti Ruské federaci nuceny skončit se strkáním hlavy do písku.

Podceňování nebezpečí přerůstání ukrajinské krize do zápalné pochodně válečného běsnění planetárního dosahu stoupá. Spojené státy svou podporou nástupu ukrajinského fašismu zasily vítr a vyvolaly bouři, jejíž dunění se nemůže likvidovat zacpáváním si uší Obamy a vířením bubnů antiruské světové mediální války „demokratického“ Západu proti Rusku. Za takových poměrů otázka výhledu skončení ukrajinské krize je druhotná, poněvadž jí musí předcházet výrazná změna mezinárodní situace. Bez této skutečnosti jsou otázky, kdy a jak ukrajinská krize skončí, nereálné. V nejlepším případě dostanou podobu chronicky udržujícího se politického vědu.

To nevyklučuje soustavně vyhodnocování ukrajinské krize a zpřesňování zamýšlení se nad jejími příčinami, průběhem a jejími aktéry. Příkladem jsou ná-

zory, které zazněly na říjnovém zasedání ÚV KPRF o práci komunistů v řadách dělnictva, v němž předseda Gennadij Zjuganov promluvil o situaci na Ukrajině. Vzhledem k tomu, že kapitalismus se nyní nachází v rychle se rozvíjejícím stadiu jeho oligarchického vývoje, stojí za pozornost jeho názor o vlivu této skutečnosti na vývoj ukrajinské krize.

Z obsáhlého vystoupení Zjuganova vyjímáme partie, které se týkají jeho hodnocení stavu ukrajinské krize, tak současného stadia oligarchicky se měnící ukrajinské společnosti. Na plénu mj. zaznělo:

„Pokud zájmy velkých sociálních skupin stojí proti sobě, dostavuje se nevyhnutelně ostrý ideologický boj. K tomu došlo i na Ukrajině. Po rozbitém SSSR vznikla na Ukrajině permanentní ekonomická a morálně politická krize. Růst sociální nerovnosti a nespravedlnosti se stal katalyzátorem rozvoje událostí jak v roce 2004, tak v současnosti.“

Když se dostala k moci skupina prezidenta Janukovyče, začala okamžitě přeměňovat svou politickou moc v tučné finanční zisky. Podnikatelům všech velikostí začali předepisovat velké daně a vyvlastňovat jejich majetek. Nespokojenost zbídačelého lidu se spojila s protesty představitelů malého a středního byznysu. První „Majdan“ v listopadu a prosinci roku 2013 byl charakteristický svým antioligarchickým postojem. Poněvadž však protest postrádal třídní charakter, byl zneužit pro boj dvou klanů velké buržoazie.

V roce 2014 zvítězilo seskupení, které sjednotilo prozápadní síly s ultrapravicí a nacionalistické hnutí. Drobná buržoazie a lumpenproletariát tvoří politicky nerovnovážnou vrstvu společnosti. Za určitých podmínek se tyto vrstvy mohou stát masovou podporou fašismu, jak se to stalo v třicátých letech v Německu.

Aktivní úlohu sehrála i na Ukrajině maloburžoazie, která byla ožebračena oligarchy. Nacistický Majdan podpořily všechny deklasované vrstvy – výsledek zbídačování ukrajinského obyvatelstva. Při hledání východisek se mnozí Ukrajinci nechali oklamat

Pokračování na str. 6

Nepodceňujme fašismus – Trvale aktuální výzva

Renezance fašismu v mezinárodním měřítku je nevyvratným faktem. Příznivé podmínky pro tento stav nejsou nějakou zvláštností imperiálního stadia kapitalismu. Jsou plodem jeho oligarchického stadia, který využívá pro něj příznivou situaci vyvolanou rozpadem evropského socialistického tábora dvacátého století, prostoupeného chruščovinou, vyústující od odporných figur Gorbačova a Jelcina.

Do politického prostoru po evropském socialismu se jako dominantní síla vedraly oligarchické Spojené státy zcela politicky odkryté usilující o světovou vládu, které nemohou dosáhnout jinak než hrubým bezúrodným ekonomickým a politickým tlakem na politické síly, které v tom Spojeným státům překážejí.

Pod tímto pohledem je nutno hodnotit „mírovou“ demokratickou rétoriku USA a jeho spojenců v NATO a v Evropské unii, jejichž existence má činit politické zdání demokracie v kapitalistickém světě, jehož mírumilovnost je prý ohrožena postsovětskou Ruskou federací. Na něco takového neexistují důkazy. Ale označení někoho za nebezpečného, k tomu žádné důkazy nepotřebuje. Lze jen ukázat prstem na zcela zřejmé známky fašismu v jednání faktických zoldněřů USA v nynějším průběhu politické krize na Ukrajině, protirusky řízené Spojenými státy.

Tato krize je projevem poválečného úsilí Spojených států zrevizovat výsledky druhé světové války ve prospěch realizace světovládých ambic Spojených států. Místo hitlerovského pokusu o světovládu nastupuje americký jako dědic jeho světovládých plánů, avšak pod praporem pruhů a hvězd jako symbolu prý pravé demokracie.

Něco takového je možné proto, že **ve světovém společenském vědomí došlo v chápání fašismu k devalvací jeho podstaty.** Mnoho občanů chápe fašismus jako historicky odbytou skutečnost, a pokud

jej vůbec registruje, potom jako nereálnou politickou veličinu. Tento politický primitivismus je tragický. Fašismus nelze redukovat na zvířecí násilí fašistických elementů na kyjevském Majdanu a na fašistická zvěrstva v Oděse, ale je nutno za ním vidět, že jde o důkaz stavu světového klimatu formovaného protiruskou politikou Spojených států, které vidí Ruskou federaci jako základní překážku v prosazování formování světové demokracie po americku. Dokud bude existovat kapitalistický vykořisťovatelský svět, budou nejen existovat základní podmínky pro renezanci fašismu, ale také bude hrát úlohu účinné vozby proti silám, které ohrožují zájmy naprosté většiny lidstva. Vystupování proti kapitalistickému vykořisťování námezdnicích pracovních sil má proto i protifašistický charakter. Je možné si nevšimnout toho, že fašistické hrdlořezy na Majdanu platily USA? Celková podpora USA po nástupu fašismu na Ukrajině je v prostředí mediální války kapitalistického Západu proti pokrokovým silám příznačná.

Fašismus, který uchvatil státní moc, představuje otevřenou teroristickou diktaturu nejreakčnějších špiček monopolistického kapitálu. Pomocí fašizace hledá imperialistická buržoazie východisko z krize buržoazního systému (viz Ukrajina). Fašistická demagogie působí především na zradikalizovanou maloburžoazii spolu s různými deklasovanými živly buržoazní společnosti. Fašistický stát je teroristickou diktaturou. K fašismu a k jeho projevům je třeba přistupovat s plnou vážností. Nelze přijímat názory, že fašismus je jakási politická sepe, kterou lze léčit nějakými demokratickými politickými antibiotiky a po jejich užití odezní, ale jde o nutnost v jeho potlačování nepolevovat, i když se může někomu zdát, že odezněl. V takovém případě jde o nemístnou pověru. **Neexistují kapitalistické státy bez rizik vzpětí fašismu, prostě proto, že jsou kapitalistické.**

Rozhodnými nepřáteli fašismu ve všech jeho formách jsou marxisticko-leninskí komunisté a další pokrokové občany jejich ražení. Nejsou politicky konjunkturální, jejich antifašismus je bez jakýchkoli přerývů. Fašismus je ve své podstatě antikomunistický. „Demokratická“ buržoazie nepřátelstvím vůči komunistům usnadňuje fašismu jeho genocidní existenci. Fašismus jako každý společenský proces má své dějiny, na které se nesmí zapomínat. To se týká zvláště československých dějin kolem Mnichova 1938, kdy se potvrdilo, že za specifických událostí je možná dohoda mezi fašisty a „demokraty“. Jako se to stalo buržoaznímu Československu v roce 1938, kdy třídní zájmy francouzské a anglické buržoazie našly dohodu s německým a italským fašismem a svého věrného spojence v Mnichově zradily.

Ve společné nenávisti k Sovětskému svazu vřhly buržoazní Československo všanc Hitlerovi, v jehož plánech mezi jinými úmysly bylo vymazat český a slovenský lid z mapy Evropy. Především zásluhou země Sovětů byli Češi a Slováci zachráněni před takovým osudem porážkou německého fašismu ve druhé světové válce. Odvrácení této katastrofy českého a slovenského lidu musí mít důležité místo v československých dějinách, kde nebude zapomenuto, jak **německé fašistické hordy spěchaly na jaře 1945 do spásomocného amerického zajetí před Rudou armádou**, která by jim jako fašistickým vrahounům zcela určitě nepřichystala fešácké přijetí.

To, že německé fašistické hordy utíkaly do amerického zajetí, nebylo náhodné. Nacistické Německo prokázalo tak rychle se „zbavit“ fašismu, že mu kapitalistický Západ, zejména USA, významně napomohly k tomu, aby se mohlo stát hlavním spojencem USA v Evropě. Všechny projevy fašismu je nutné chápat v souvztáhnosti s jeho historickou kulisou. Nepodcenit je!

Viktor Horyča

Mediální válka

V roce 1945 Spojené státy na úplném konci druhé světové války, zcela vojensky zbytečně, shodily atomové bomby na japonská města Hirošimu a Nagasaki. Skutečným motivem byla protisovětská provokace, která měla za cíl demonstrovat vojenskou převahu USA nad jakýmkoliv protivníkem, především Sovětským svazem. **Sovětskému svazu se nepodařilo prosadit zákaz výroby a použití atomových zbraní.**

Následovalo atomové vyzbrojování dalších zemí. Dnes je lidstvo rukojmím těchto zbraní, na jejichž použití si jako rozhodující stát světového společenství USA nárokují monopol. Jsou nesporným provokatérem zničení lidstva. **Reálné strašidlo atomové války obchází světem.** Za takových okolností žádný mírumilovný člověk nemůže nepocítovat vratkost bytí lidstva, společenskou nejistotu své existence. Pokud někdo netrpí společenskou slepotou, nemůže nevidět, že vládnoucí oligarchiát USA touží ovládnout celou Zemi. Není papírovým tygrem.

Aby Spojené státy, které dirigují NATO a Evropskou unii, zamaskovaly svou snahu vládnout světu, rozšiřují fámy o své údajné oddanosti věci demokracie na celém světě. Přenášejí Reaganovo označení Sovětského svazu za „říši zla“ na Rusko jako kouřovou clonou zahalující skutečnou vykořisťovatelskou podstatu americké „demokracie“, kterou americká propaganda staví jako vzorový etalon pro celý svět. Avšak nejen Spojené státy, ale také vedoucí kruhy dalších buržoazních států se připojují k vyobrazování Ruska jako státu, který prý ohrožuje svoji existencí celý svět a vytvářejí obldnou mašinerii pomluv Ruska.

Podvratný mediální tlak na masy obyvatel celého světa Spojenými státy a jejich otrockými spojenci má formovat placet pro stále ryčnější fanfáry prý pravé demokracie, která je nezdatelnou hrází proti možným recidivám reálného socialismu dvacátého století.

Studená válka, která nebyla ničím jiným než realizací americké Trumanovy doktríny z roku 1947, zaměřená na rozkotání evropského socialismu, dostala v nynější době náplň jejího dědictví ve formě globální mediální války světové reakce proti všem politickým silám, které nejsou na ruku světovému oligarchiátu, v němž si oligarchiát USA upevňuje svoji prioritu. Poněvadž však Spojené státy se svými evropskými a jinými spojenci nejsou jedinou realitou současných mocenských pomě-

řů, musejí vzít na vědomí, že existují na světě státy, mezi jejichž priority rozhodně nepatří nechat se Spojenými státy zotročovat, jak je tomu v Evropě. Mezi jejich politické priority nesporně nepatří víze jejich existence ve formě ekonomického přívěsku USA.

Tak jako svět vinou světové buržoazie v čele se Spojenými státy rozpoutal proti pokrokovým silám všech zemí studenou válku, která byla specifickou formou skutečné války, tak nyní **mediální válka kapitalistického Západu** není nějakou náhražkou válečného běsnění světové reakce proti pokrokovým silám; je ale **formou skutečné války**, která probíhá za naší nedobrovolné účasti jako předstupeň velké války testované Spojenými státy na plejádě „okrajových“ válek, především na Blízkém východě a nyní na Ukrajině. Tato situace vytváří příznivé podmínky pro renezanci fašismu, jehož nastoupení v zoldněřské službě pro USA, jako je majdanizace, je zřejmé.

Politická proamerická, cíleně protiruská orientace mediální války vůči všemu pokrokovému zhodnocuje antikomunismus studené války, na nějž plynule navazuje. Využívá antikomunismus střední vrstvy, která si z reálného socialismu zachovala ideologickou a politickou soudržnost. V odmítání všeho socialistického (komunistického), využívající její antikomunistické předsudky, které tvoří svoji početností reakční merito buržoazní, antikomunisticky nenávistné kapitalistické vykořisťovatelské společnosti. Jí může vzdorovat jedině sjednocený proletariát, orientovaný marxisticko-leninsky sjednoceně. U této části buržoazní společnosti silně působí pocit její sociální bezpečnosti, který u ní znásobuje pocity falešné bezstarostnosti a s tím spojenou společenskou (politickou) lhostejnost ve stylu, že když se přímo na ni nestřílí, není třeba se něčeho bát. Touto formou působení infikuje proletariát.

Její sebestředná namyšlenost si nevšímá následků prostředí mediální války Západu proti pokrokovým silám. Tito lidé si vůbec neuvědomují nebezpečnost svého faktického zoldněřství v mediální válce, protože jsou antikomunisticky otrlí. Nevzrušuje je fakt, že víření „demokratických“ válečných bubnů je jevem mediální války, což dosvědčuje, že probíhá. To musí brát pokrokové občany na vědomí více než dosud. Fučíkovo náhledání: Lidé, bďte! patří do prostředí Spojenými státy dirigované mediální války proti pokrokovému lidstvu!

Vít Stírka

Putin

Občané, kteří se dokážou aspoň trochu politicky rozhlédnout kolem sebe a pokud beznadějně neztratili schopnost politické orientace v tom, co se děje ve světě, pocítují přízrak třetí světové války. Provokují ji Spojené státy, které se spojenci v Evropské unii a NATO dávají najevo, že miní ulovit ruského medvěda, a že také podrobí si Čínu by nebylo k zahazení. Zatím se válčí na Blízkém východě.

Aby připravovaný válečný konflikt měl nějaké odůvodnění, Spojené státy se hrubě angažují na Ukrajině a pod

záminkou prý hrozby z Východu vytvářejí kolem Ruské federace pás vojenských pozic z jimi ovládaných příhraničních států sousedících s Ruskou federací. Přitom představa, že by Rusko nebo Čína mohly válečně vystoupit proti USA, je absurdní. Ale absurdity jsou také realitami, na což nemálo lidí zapomíná.

Za takové situace se lidstvo rozděluje na dva tábory. Na ten, který je proamerický a druhý proruský. Je nepochybné, že lidé, kteří berou jako projev demokracie úpornou snahu USA zmoc-

nit se vlády nad celým světem jako cosi oprávněného, oceňují nobelovského Obamu, který stojí v čele světového tábora skutečné prý pravé demokracie. Ti ostatní spatřují v ruském Putinovi pevného odpůrce USA. V takové situaci ovšem racionální uvažování dostává co proto a přicházejí ke slovu emoce, které nebývají zpravidla spolehlivým rádcem ve vážných rozhodnutích. To se týká především Obamy, představitel státu, v němž hraje první housle skupina pohádkově bohatých oligarchů, která se skrývá za fasádou falešné demokracie po americku. Ve dne v noci vytrubované do všech stran obrovskou mediální mašinerií, podporovanou horami zbraní všech

možných určení a všech možných kalibrů. **Spojeným státům a jejich nohledům taková situace nesporně vyčází. Jinak by masy zmanipulovaných lidí nesnesly sílící dunění válečných bubnů.**

Vedoucí kruhy kapitalistického Západu totiž dodnes trpí fobií z Ruska jako nástupnického státu SSSR a tento nesmysl jim bohatě stačí k tomu, aby se mnoha lidem na Západě roztrásla kolena. Proto Ruskou federaci „obránně“ pomlouvají, představují ji jako bolševické nebezpečí. Je to sice stupidita, ale světový mír ohrožující. Masy mohou být opředeny síťí lži. Proti tomu je nutné různě vystupovat a z Putina je nezbytné strhávat lži, které na něj Západ navěšuje. Ne proto, že je „dokonalý“, ale že pomluvy na něj mířené jako na vrcholného představitel Ruska zatajují jeho skutečnou pozici.

Použijme k tomu několik údajů z jihočeského časopisu Naděje 6/2014:

* Putin za 12 let své vlády zvýšil rozpočet Ruska 12krát, rozpočet na obranu 30krát, hrubý domácí produkt 12krát.

* Rusko se proboujalo ve světě v žebříčku HDP na 6. místo. Zlaté rezervy zvýšil 48krát. Navrátil pod ruskou jurisdikci 256 zdrojů nerostných surovin (zůstalo navrátit ještě tři).

* Zrušil jednostranně „liberální“ rozdělení produkce, znárodnil 65 procent ropného a 95 procent plynového průmyslu a mnohá jiná odvětví.

* Pozvedl průmysl a zemědělství (Rusko pátý rok za sebou je na druhém, třetím místě ve světě). V exportu obilovin dokonce předběhlo i USA, které jsou dnes na 4. místě.

* Zvýšil průměrné platy v rozpočtové sféře 18,5krát. Průměrné důchody se zvýšily 14krát.

* Snížil umírání obyvatelstva Ruska. „Postavil do latě“ nevládní organizace a „pátou kolonu“. Zakázal poslancům vlastnit bankovní účty v zahraničí.

* Přispěl k ukončení tzv. 1. čečenské války. Zároveň zachoval územní celistvost Ruska a v podstatě ukončil válku v Čečensku.

Nemáme v úmyslu glorifikovat Putina, ale nechat na úvaze pokrokových občanů, zda po jelcinovské zkáze a rozvratu pogorbačovského Ruska, v oněch po všech stránkách složitých podmínkách, má právo na uznání, a úctu všech spoluobčanů a i za hranicemi země. Připomeňme, že svým postojem ubránil Sýrii.

Otázka války a míru jsou zpravidla personifikovány osobami, které symbolizují protikladné válečné strany před ozbrojeným konfliktem, v jeho průběhu a v jeho důsledcích. Ačkoli (zatím) válečný střet mezi USA a jeho spojenci a Ruskem neprobíhá, mezi hlavními reprezentanty protikladných stran si každý občan může vybrat. V současnosti buď Obama, nebo Putin. Poněvadž v takových případech nemohou existovat neutrálové, každý občan se spolupodílí na odpovědnosti za válečný konflikt a jeho důsledky. Je dostatečný důvod, aspoň pro pokrokové občany, být na straně Putina. To je i náš postoj!

Z té či oné volby se nelze vyvléknout. „Mír bude zachován a upevněn, vezme-li lid věc zachování míru do svých rukou a bude ji hájit do konce.“ (Stalin, 1952). To je v souladu s Putinem, ne s nobelovcem Obamou! **Karel Žitnář**

Čtvrt století poté

Politická mrtvola největšího zrádce v historii lidstva Michaila Gorbačova obživla pod paprsky hřejivého pozvání německé kancléřky Merkelové, aby se zúčastnil oslav 25. výročí pádu Berlínské zdi, neboť politika, kterou představoval, to umožnila. Skončila existence socialismu na části německého území.

Kolaps reálného socialismu dvacátého století způsobený neúspěchem gorbačovské perestrojky a řadou dalších příčin uvolnil cestu k obnovení buržoazní společnosti na celém území poražené hitlerovské třetí říše. Tento fakt ve spojitosti se začleněním SRN do protiruského bloku Západu nemůže přehlížet ani putinovské Rusko, ani v protiruskou imperialistickou politikou svázaná Česká republika a její občané.

Avšak přesto, že Gorbačov dnes nezastupuje nějakou mocenskou pozici, kapitalistický Západ, jak je vidět, mu nastavuje přátelskou tvář, přinejmenším jako k politické atrapě spojené především se zánikem Sovětského svazu a evropského socialistického tábora.

Přijetím pozvánky na 25. výročí stržení Berlínské zdi potvrdil svůj zrádný profil. Ale Gorbačov Západ zklamal, jak lze vydedukovat z novinové zprávy z 10. listopadu 2014, v níž pro Západ nepřijemně popsal současnou světovou situaci: „**Svět se dostal na pokraj nové studené války.**“ V sobotu to podle agentury DPA řekl sovětský exprezident Michail Gorbačov, jenž se v metropoli SRN účastnil oslav pádu Berlínské zdi. Podle něj napětí způsobil Západ, když se snažil od roku 1989 získat výhody na úkor Ruska.

Podle Gorbačova porušil Západ a především USA své sliby a z roku 1989. Prohlásil se za vítěze studené války a pokusil se těžit z ruské slabosti. Jako příklad uvedl Gorbačov východní rozšíření NATO, rozpad Jugoslávie a zamýšlený americký plán tzv. protiraketové obrany ve střední Evropě a války v Iráku, Libyi a v Sýrii. „Údlostmi posledních měsíců jsou důsledkem krátkozraké politiky a ignorování zájmů partnerů,“ řekl Gorbačov s poukazem na krizi na Ukrajině. Už před cestou do Německa bývalý sovětský prezident uvedl, že „ukrajinská krize je vhodnou záminkou pro USA, aby kritizovaly Rusko“, a podpořil politiku ruského prezidenta Vladimíra Putina...»

Názory Gorbačova sice USA se svými spojeneckými nohledy přežijí, ale tento bývalý sovětský prezident dokonale zná vnitřní a mezinárodní okolnosti zkázy reálného socialismu. Je nutné si však všimnout, že v berlínské prohlášení obvinil Západ, především Spojené státy z nečestného jednání. Citujme znova noviny: „Podle Gorbačova porušil Západ, a především USA své sliby z roku 1989, prohlásil se za vítěze studené války a pokusil se těžit z ruské slabosti“ (naše pozn.: na níž se Gorbačov podílel svým neodpovědným vyhlášením perestrojky, významně se podílel a vnucoval ji evropským socialistickým zemím jako pro něj závazný vzor, na což socialistické Československo nakonec zle doplátilo). V čem je protiamerický výpad frustrovaného Gorbačova významný? Bude navždy stát jako názor nezpochybnitelného hodnotitele západní a především americké věrolomnosti proti tirádám buržoazní provenience o ušlechtilosti protiruského amerického imperialismu.

I když je Gorbačov zrádný člověk, nemůže být historicky nikdo pokládán za soukromou osobu a sehrát úlohu pouhého politického koloritu k 25. výročí pádu Berlínské zdi. Svou účastí v Berlíně ve svojí zradě pokračoval!

Za politického humbuku kolem 25. výročí pádu Berlínské zdi se nepřipomínal fakt, že podobné opatření vybudovaly USA na své hranici s Mexikem a zejména železobetonovou provokativní válečnou zeď v délce set kilometrů na 38. rovnoběžce ve spolupráci s Jižní Koreou. Tím se Spojené státy nechlubí.

Čtvrtstoletí od pádu Berlínské zdi USA stihly vybudovat proti Ruské federaci plně zuřivě nenávisti proti ní válečný val složený z jejich spojenců v NATO a v EU s cílem ji zničit a zmocnit se jí po všech stránkách a vyloupežit pod záminkou, že existence Ruska je globálním nebezpečím, jehož odstranění je aktuálně naléhavé. Každý hlas proti této oligarchické americké šalbě je dobrý. Ale to se netýká Gorbačova. Jsou s ním tragické zkušenosti.

Zdeněk Jirouš

Památné dny

Levicový deník Haló noviny přinesl 15. září 2014 informaci o tom, že v Německu byl vyhlášen památný Den vysídlení. Není to dlouhá informace, proto ji celou přepisujeme:

Památný den

Bavorsko, Sasko a Hesensko si včera poprvé připomněly památný den, jenž je vzpomínkou na osud Němců vysídlených po 2. světové válce z území dnešního ČR a Polska. Saský a hesenský zemský parlament uspořádaly slavnostní shromáždění. Bavorsko ne, ale v mnoha obcích si prý rodiny vysídlených připomínaly svůj někdejší domov.

„Jde o to ukázat, že nezapomínáme,“ řekl hesenský premiér Volker Bouffier. Podle něj se pováleční vysídlení stali pevnou součástí hesenské společnosti a je třeba dát najevo, že si spolková země váží jejich přínosu pro její rozvoj. Bavorsko, Hesensko a Sasko letos rozhodly, že se v nich bude připomínat osud vysídlených Němců vždy druhou nedělí v září. Od příštího roku ale bude mít SRN i celostátní památný den. Kabinet kancléřky Merkelové v srpnu rozhodl, že připadne na 20. června; stejné datum už dříve VS OSN označilo za Mezinárodní den uprchlíků. Za svůj vstřícný postup dostala Merkelová nedávno zlatou čestnou plaketu Za zásluhy o vysídlení od německého Svazu vězňanců, kterou jí nadšeně předala jeho předsedkyně Erika Steinbachová. (ava, čtk)«

Odsun německého obyvatelstva z Polska, Československa a Maďarska nebyl žádnou křivdou, ale šlo o nezbytné opatření, aby německé menšiny, které prováděly prohitlerovskou politiku, nemohly podrývat jak vnitřní poměry v uvedených státech a stát se znovu zdrojem mezinárodního napětí v poválečné Evropě. Měly významný podíl na rozpoutání druhé světové války nacistickým Německem, která přinesla nezměrná utrpení evropskému obyvatelstvu, ohromné ztráty na lidských životech a poničení řady evropských zemí, zejména SSSR, který se rozhodujícím podílem zasloužil o porážku genocidního hitlerovského Německa.

Je třeba připomenout Zprávu o berlínské konferenci tří velmocí z července 1945, konané v Postupimi, kterou podepsali J. Stalin, Harry Truman a C. R. Attlee.

Spořádaný odsun německého obyvatelstva

Konference dosáhla následující dohody o odsunu Němců z Polska, Československa a Maďarska.

Tři vlády uznávají **po projednání otázky ze všech aspektů**, že musí dojít k odsunu německého obyvatelstva nebo jeho části z Polska, Československa a Maďarska do Německa. Souhlasí s tím, že jakýkoli odsun, k němuž dojde, se musí provádět organizovaně a humánním způsobem... (další text se týká otázek dobové problematiky roku 1945).

Viz Sbírka dokumentů TEHERÁN, JALTA, POSTUPIM (Svoboda, Praha 1973).

V knize Mezinárodní konference 1943-1945, Dokumenty (Svoboda, Praha 1985), je uvedeno: „Vlády SSSR, USA a Velké Británie... uznaly, že německé obyvatelstvo nebo jeho složky, které žijí v Polsku, Československu a Maďarsku bude potřeba odsunout do Německa. Československá vláda informovala tři velmocí o plánu a organizaci transferu již 3. července 1945. Hned v Závěrečný den postupimské schůzky, 2. srpna 1945, byla in-

formována o rozhodnutích, která v otázce odsunu velmocí učinily.“ (s. 24)

Konec druhé světové války v Evropě 9. 5. 1945 uvolnil hněvivé projevy lidu nacistickým Německem porobených zemí, jimž hrozila fašistická genocida. Výbuchy oprávněného hněvu se odrazily v důsledcích pro zrádné německé menšiny. V té době nemohla existovat žádná vláda, která by okamžitě dokázala tento jev části majoritního obyvatelstva plně zvládnout. Na dobu mezi 9. 5. 1945 a u nás 2. srpna 1945 se k odsunutí německá menšina snaží dovolávat a ostouzet Československo. Německá zrádná menšina přece volala: Heim ins Reich! Co zasíla, to sklídila. Zasíla fašistický šovinistický vítr a zasluženě sklídila bouři hněvu – po celém světě, nejen v Evropě, nejen v Československu. Zkonsolidované státní orgány v Československu respektovaly v rámci tehdejších možností organizovaný a humánní odsun německé, nacismem umozněné menšiny, ovšem bez území, které do chřtánu Hitlerovi umožnily zhltnout zrádní spojenci buržoazního Československa: Velká Británie a Francie v Mnichově. Německá veřejnost však dodnes přes zrušení mnichovské dohody pohlíží na česká pohraničí jako jí patřící. Německo přece neodvolalo Drang nach Osten! V eurounijním Německu není kaceřován německý revanšismus, ale naopak. Je živěn v činnosti landsmanšaftů a nakonec glorifikován vyhlášením památných dnů. Dokonce jejich přiřazováním k Mezinárodnímu dni uprchlíků, lidí postižených válečným a jiným bezprávím, které prý zažívali také „ušlechtilé“ německé menšiny, kupříkladu i v předmnichovském Československu, a proto je podle německé logiky potřeba na ně nezapomínat vyhlášením „památných dnů“.

Angažovanost německé kancléřky Merkelové v této záležitosti dosvědčuje, že „památné dny“ jsou součástí politiky SRN, která navazuje na historickou protičeskou politiku za využívání společného členství ČR a SRN v americky dirigované Evropské unii. Vyhlášené „památné dny“ v Německu jsou prakticky revizí postupimské konference, která „po projednání otázky ze všech stran“ dospěla k názoru, že musí dojít k odsunu německého obyvatelstva z Polska, ČR a Maďarska do Německa pro nesporný a závažný podíl německých menšin v těchto státech na rozpoutání druhé světové války. **To bylo a je hlavní v citované zprávě tří velmocí, nikoli problematika organizovaného odsunu německých menšin a událostí kolem toho**, jak se v Německu podsouvá v interpretaci odsunu v merkelovském Německu.

„Památné dny“ v SRN nejsou koncipovány jako připomenutí viny německých menšin za jejich podíl na rozpoutání hrůzné druhé světové války, ale jako skupin lidí, kterým bylo odsunem prý ublíženo, a proto je potřeba pod falešnou kůrouvou clonou jejich zásluh za poválečný rozvoj SRN na ně nezapomínat. Opakujeme, že takové postoje jsou výsměchem státům protihitlerovské koalice. Pokrokové občany ČR, která nejvíce utrpěla rejdy německé menšiny, požadují od představitelů českého státu, aby sousedské vztahy mezi SRN a ČR odpovídaly historickým zkušenostem minulých dějů mezi Čechy a Němci, nikoli se zájmy EU a jejího protektora USA, který politicky kryje záda zfašizované poroženkové Ukrajiny.

Oleg Záborský

Chceme domů do říše, demonstrace Sudetoněmecké strany v Teplicích, 1937

Velká loupež

Výpisy z knihy Františka Dvořáka *Velká loupež aneb Bourání státu*

Pokračování z č. 161

Mnichov a protektorát Čechy a Morava (1918–1948)

Autor knihy mimo jiné uvádí: Na konferenci čtyř velmocí v Mnichově 29. září 1938 vyslovili představitelé Francie a Velké Británie souhlas s německými požadavky vůči Československu a tohoto svého spojení zrádně obětovali. Po odtržení pohraničních krajů ve prospěch Německa a také Maďarska (jižní Slovensko) se čs. území zmenšilo o 30 procent a počet obyvatelstva klesl o více než 1/3, přičemž za novou hraniční čárou zůstalo asi 430 tisíc Čechů a Slováků. Hranice byly zá-

měrně stanoveny tak, aby přetrhaly hlavní dopravní tepny, přičemž v anektovaných územích zůstaly více než 2/5 průmyslu ČSR, především těžba uhlí a lehký průmysl. Německu a Maďarsku muselo být mimo jiné odevzdáno 1374 lokomotiv a 34 tisíc železničních vagonů.

Naše poznámka: **Jednalo se vlastně o dar německým fašistům od Francie a Velké Británie**, které s touto a další neslýchanou loupeží československého bohatství nejen souhlasily, a svým zrádným postojem k bývalému spojenci k tomu napomohly: To nesmí překřít prach zapomnění. Tato problematika však přešla do našeho nového spojení s Velkou Británií a Francií v rámci Evropské unie. Nynější západní „spojenci“ nejsou

lepší než v době Mnichova, ale horší, neboť naše mezinárodněprávní samostatnost je negována kuratelou EU; zmohtnělé bývalé fašistické Německo, postavši z válečného popela za účinné pomoci USA zaujímá přední postavení. Porovnání této situace s důsledky Mnichova v roce 1938 není vůbec bezpředmětné.

Pokračujeme v citaci Dvořáka:

Bylo ztraceno lesní bohatství českých pohraničních hor a třetina orné půdy, později i slovenská obilnice na Žitném ostrově a hlavně produkční oblasti kukuřice, chmele, vína a tabáku. Začal odliv západoevropského kapitálu z Československa, rozsáhlý únik židovské buržoazie na Západ, stupňovalo se

pronikání říšskoněmeckých monopolů do okleštěné republiky a čs. kapitál byl z pohraničí vytlačován.

Ze „Sudet“ k okamžiku jejich záboru byly okamžitě bez důvodu a bezprávně vyháněni Češi jen s holými rukama, bez jakéhokoli majetku a náhrad, a často jen s ranečky; obdobně byla později po vzniku slovenského státu 14. 3. 1939 vyháněna i většina ze 160 tisíc občanů české národnosti. Do zbývajících vnitrozemí Čech a Moravy se tak v letech 1938 a 1939 z donucení přistěhovalo celkem asi 450 tisíc osob. Některé prameny uvádějí celkový počet Čechů až na 836 tisíc osob.

Po přepadení zbytku Československa a zřízení protektorátu Čechy a Morava ku dni 15. 3. 1939 byl pak celý náš stát proměněn na bezprávnou, tvrdě okupovanou a ovládanou – navíc válečně řízenou – německou kolonii. Program Drang nach Osten počítal s komplexní germanizací rozsáhlých oblastí na východ od Německa. Začaly zábory půdy. Velké její výměny se zmocnili Němci arizací, konfiskacemi pod různými záminkami a zábořem státních statků. Mnozí statkáři se sami přihlásili k německé národnosti získání různými výhodami, mimo jiné i obnovením šlechtických titulů. V jednotlivých případech byly na české usedlosti uvalovány nucené správy, které byly jen předehrou k jejich vyvlastnění (dosavadní majitelé se tak měnili v námezdní dělníky na vlastních hospodářstvích). A byly další metody v loupení českého majetku.

Po vytvoření protektorátu byla ponechána v oběhu koruna, avšak její kurz vůči marce byl silně podhodnocen, protože byl s okamžitou platností stanoven poměr 1 marka = 10 korunám. Reálná síla marky odpovídala nejvýše 6 až 7 korunám, takže okupanti tak získávali asi čtvrtinu zboží nakupovaného na českém trhu zcela zadarmo. Protektorát si musel sám platit svoji okupaci tím, že byl povinen odvádět Němcům „výpalné“ v podobě tzv. matrikulárního příspěvku, který byl v podstatě daní uvalenou na český národ. Celkově tak bylo tímto způsobem odčerpáno 42 miliard korun s odůvodněním, že Německá říše chrá-

ní české země před vnějším nebezpečím! Na Slovensku tutéž funkci v podstatě plnily přímé výdaje na vedení jeho války se Sovětským svazem, na níž např. v roce 1943 vydávalo asi 150 milionů korun měsíčně. Další škody Československo utrpělo tím, že mu byly uloupeny zlaté a devizové rezervy. Zlato a drahé kovy reprezentovaly nejméně 5,2 miliardy korun. Znehodnocení měny na základě válečné inflace bylo odhadnuto na dalších 120 mld. (bez Slovenska).

Na Slovensku byla situace od stavu v protektorátě odlišná. V ekonomické oblasti vystřídal dosavadní závislost na českém kapitálu podřízenost vůči Německu, které převzetím českého majetku ovládlo nejen klíčové pozice, ale dirigovalo i politiku Slovenského státu. Neobíhaly tu však říšské marky a místo matrikulárního příspěvku byl Slovenský stát zatížen povinností krýt vojenské výdaje spojené jen s vedením války. Arizací židovského majetku tu usku-tečňoval domácí klerofašistický režim a do německého vlastnictví tak přešly jen větší podniky, menší arizované podniky se staly kořistí arizátorů slovenského původu.

Německý teror a válečné události si vyžádaly více než 360 tisíc obětí (z toho asi 77 tisíc českých a zhruba 60 tisíc slovenských Židů a dalším statisícům podlomilo zdraví věznění nebo válečné útrapy. Úhrn škod byl po osvobození vyčíslen částkou 430 miliard předválečných korun; k tomu nutno připočítat ztráty na soukromém majetku za 57 miliard korun (mezinárodní dohodou o reparacích), od Německa byla ČSR uznána náhrada válečných škod ve výši 347 miliard předválečných korun.

Uvedené poznámky z Dvořákovy knihy nevystihují v úplnosti katastrofu Mnichova. Jde jen o vybrané skutečnosti, které mají ilustrovat následky Mnichova. Přinesly do osvobozeného Československa ohromnou historickou zátěž, se kterou se muselo v následujícím období za složitých mezinárodních a tuzemských změn vyrovnat. *(Pokračování příště)*

Simon Honter

Úhel pohledu

(K občanské válce na Ukrajině)

Pokračování ze str. 4

a připojili se k nacionalistům. Bandevským ideologům se podařilo zmanipulovat velkou část obyvatelstva.

Bodem zlomu se stalo rozhodnutí Janukovyče ustoupit od podpisu asociací dohody s Evropskou unií. Jeho krok měl pouze ekonomické příčiny. Společenské vědomí bylo však v té době plně ovládnuto nevládními organizacemi a médii a podporovalo vstup do Evropské unie.

Na ovládnutí veřejného mínění se podílely mnohé prozápadní společenské organizace a masmédiá. Samotné vládní orgány prosazovaly proamerický kurz. Lid nebyl pravdivě informován o skutečných důsledcích vstupu do Evropské unie a následného pořádného členství Ukrajiny v EU. Nejistotu a nespokojenost s postupem Janukovyče řešil evropský a americký imperialismus rozpoutáním krvavých protestů v Kyjevě.

Jako výbušná směs, jež rozervala Ukrajinu, posloužila zákonitá nespokojenost lidu s trvalým zhoršováním jeho životní úrovně, nespokojenost představitelů drobných a středních podnikatelů s loupežnictvím Janukovyčova klanu. **Ale hlavně to byla aktivní intervence Západu a intriky proamerických politiků usilujících podle instrukcí USA a EU o vyvolání konfliktu s Ruskem.**

Z uvedeného výňatku Zjuganovova vystoupení na říjnovém (2014) plenárním zasedání ÚV KPRF je zřejmé, že naléhavost řešení vnitřních vážných pro-

Obsahová skica

Budeme se zabývat maloměšťáky. Jde o výraznou a významnou část občanů v kapitalistické společnosti, kterou ideologicky, ekonomicky a politicky spojuje snaha žít neideologicky a nepolitickým životem ve stínu společenských poměrů určených třídou soukromých majitelů výrobních prostředků, která je garantem jejich maloměšťáckého bytí. Za to se kapitalistické společnosti odvěčují její zejména ideologickou, ale také politickou podporou.

Maloměšťáctví sice není dominantním jevem v kapitalistické společnosti, ale propouje ji odshora dolů jako specifický neřád zcela závislý na existenci kapitalistického vykořisťování námezdních pracovních sil. Má hluboké historické kořeny jako nezmarný politický plevel, který má schopnost nabývat nejrůznější formy a přizpůsobovat se jakýmkoli společenským poměrům. To se výrazně projevilo i v dobách reálného socialismu dvacátého století. Tehdy přežívalo již sice v nekapitalistických poměrech, ale bylo syčené a podporované kapitalistickými státy. A to ve formě zvenčí importovaného třídně politického jedu, zanášeného z kapitalistického Západu, přetrvávajícího tam několik staletí, do prostředí čerstvě vzniklé socialistické společnosti.

Pro reálný socialismus to bylo latentní smrtelné nebezpečí, na které nebylo dostatečně reagováno. Projevilo se maloměšťáckou vzpourou zvanou Pražské jaro 1968, maskovanou jakoby pravou komunistickou péčí o socialismus, maloměšťáckým heslem o „socialismu s lidskou tvář“.

Chruščovský deformovaný Novotného vedení KSČ nepostřehlo smrtelné nebezpečí, které tlupy maloměšťáků, podporovaných, vydržovaných a dirigovaných ze Západu, pro reálný socialismus představují. Tento stav trval až do listopadu 1989. Nedostatečný zřetel na třídně politické nebezpečí pro věc reálného socialismu nejen u nás, ale také v celém evropském socialistickém táboře umožnil vývoj, který v základu prožíváme.

Maloměšťáky nelze ztotožňovat s příslušníky buržoazie, i když sociálně a politicky mají k sobě blízko. **Maloburžouvé** jsou vlastníky výrobních prostředků, sice v „malém“, což jim umožňuje vykořisťovat námezdní pracovní síly v největším možném rozsahu, avšak jejich soukromé vlastnictví je limitováno možným počtem námezdních pracovníků a omezeným množstvím výrobních prostředků. Často pracují společně s námezdními pracovními silami. Jejich ideologický politický obzor kolísá mezi podporou a obhajobou kapitalismu a kritickým vztahem k němu. Převažuje v něm aspirace být většími nebo velkými vlastníky výrobních prostředků, kterými zatím nejsou či vyrovnat se jim.

S buržoazními společenskými poměry jsou pevně spojeni. Ve vykořisťování

námezdních pracovních sil se nejen vyrovnávají s velkými vlastníky výrobních prostředků, ale protože jsou jimi méně vybaveni, dohání to surovějším vyloučením nadhodnoty z proletariátu. Často za vysoké bezohlednosti k příslušníkům svých rodin. Vůbec neplatí mýlné řady občanů: malý kapitalista, menší vykořisťovatel. Je tomu naopak. Nejsou maloměšťáky, ale mohou být nositeli maloměšťáckých postojů, zejména předsudků vůči nemajitelům výrobních prostředků, proletariátu.

Nedostatek konkurenčnosti maloburžoazních vlastníků výrobních prostředků si maloburžoazie nejednou kompenzuje kritičností vůči velké buržoazii, v čem se paradoxně a farizejsky spojuje s občany zdola.

Naproti tomu **maloměšťáctví** není přímo vázané s maloburžoazním vlastnictvím výrobních prostředků. Je specifickým odrazem společenských poměrů spojených jak s kapitalistickou velkovýrobou, tak malovýrobou přecházející v předsudky o dokonalosti společenských poměrů v buržoazní společnosti. Z toho vyplývají postoje maloměšťáků upevnit a ustálit již dosažené jako nadčasové vzory existující v souladu s kapitalistickými vykořisťovatelskými poměry. Poněvadž jejich nositelé nemusí patřit vlastníků výrobních prostředků, je maloměšťáctví otevřené celému profilu měšťácké buržoazní společnosti. Pravicové konzervativce názorově smeluje.

Slovo **maloměšťák** či **maloměšťáctví** je politikum. Je to politický mišmaš ukuchtený oportunisty a revizionisty, vyrobený z nereálných iluzí o stavu kapitalistické společnosti, okořeněný někdy marxisticko-leninskými frázemi, který odvádí pozornost prostých občanů od podstaty věci, jak to bylo zakamufováno v Gorbačově perestrojce a Gorbačovem vnucované jako spásanosný recept evropskému socialismu.

Bibli této zmatenosti je Gorbačovo vedlilo „Nové myšlení“ pro naši zemi a pro celý svět. Sice si na tom zlomil politický vaz, ale následky jeho „tvůrčí“ činnosti jsou odpudivé i pro lidi, na něj sázející. Neuvěřitelné soužití maloměšťáckých „zdokonalenin“ reálného socialismu s gorbačovsky atakovaným reálným socialismem znělo v posledních akordech jeho zrádné existence. Reálný socialismus prožraný maloměšťáctvím se proti němu nedokázal postavit.

Hrubé **podcenění maloměšťáctví** v politickém obraze zemí reálného socialismu má spojitost s jednáním příslušníků drobné buržoazie a lidí omezeného světového rozhledu s málo obsažným politickým nábojem a tudíž politicky zdánlivě „nevýznamnými“. Podcenilo se, že maloměšťáci v ohromném rozsahu umožňovali přenos antikomunistických útoků proti reálnému socialismu ze Západu a byli ochotnými reproduktory jejich reakčního obsahu. Tím ve své mnohosti v celém profilu

společnosti reálného socialismu se stali jeho mimořádně nebezpečnými protivníky. Jejich trvale narůstající antikomunistická troufalost bohužel zůstávala roky bez odpovídající třídní, marxisticko-leninské odezvy.

Jak třídně politickou katastrofu dovede vyvolat či eskalovat za určité situace, jinak jen nevýznamná skupina prozápadně orientovaných zpitomělých maloměšťáků (politicky orientovaných na Evropskou unii a Spojené státy), ukazuje osud Ukrajiny. A také listopad 1989 v socialistickém Československu, v němž pod povrchem socialistických poměrů doutnalo maloměšťáctví, aby využilo relativně nevýznamný střet pořádkových sil s pravicovými studenty k otevřenému útoku na **gorbačovsky oslabený politický stav československé společnosti**.

Maloměšťáci jsou lidé, kteří se ve své společenské omezenosti svým životním způsobem chtějí přiblížit a alespoň v něčem připodobnit bohatým lidem, které obdivují. Jak plyne ze slova maloměšťák, jejich historická geneze je spojena s poměry malého města v jeho uzavřenosti před širším okolím a politickým změnám v něm probíhajícími a uctíváním místních autorit. To je čini světónázorově konzervativními i v dobách kapitalistického rozvoje a příjemcem jednoduchých politických řešení až do postavení fašizující reakce. Prolezli celou buržoazní společností. V podmínkách reálného socialismu se maloměšťáctví jako typický produkt společnosti založené na třídních výsadách skrývalo pod povrchem socialistických společenských poměrů a transformovalo se do nekritického obdivu kapitalistického Západu, především USA a bylo jeho skrytou pátou kolonou. Avšak název **maloměšťák** je zatížen již dávno uplynulými časy společenské omezenosti obyvatel malých měst a městeček.

V dnešní době zní poněkud nedomoderně. Avšak maloměšťáctví se plynule přizpůsobuje třídně politickému vývoji kapitalistické společnosti. Obsahově se „modernizuje“. Avšak jeho podstata jako konzervativní reakce v buržoazních poměrech zůstává.

Maloměšťáctví není stranictvím buržoazních politických stran. Je to výrazný politický znak života maloměšťáků jako podtext jejich buržoazního stranictví. Avšak v určitých případech toto stranictví zastupuje. Zdivočelý maloměšťák je velmi agresivní, napadá komunistické a levicové strany, orgány státní moci, které mu politicky nevyhovují. Huláká, aby svým křikem vybudil zdání mohutnosti svých řad, zvoní klíči (listopad 1989), demoluje budovy institucí, které se mu jeví nepřátelské. Svým politickým vystupováním si vysluhuje ostražitou pozornost pokrokových občanů. Těžištěm politického kréda zatvrzelých maloměšťáků je primitivní antikomunismus. **Jaromír Lehník**

František Vysočanský

Dva sjezdy

Vzpomínka k nezapomenutí

Politická činnost komunistů, marxistů-leninovců, se vyznačuje tím, že klade obecné cíle proletářského hnutí na první místo v jeho bojích s vykořisťovatelskou „demokratickou“ buržoazií. Neodvozuje své jednání jako by z tzv. typických jednotlivostí, ale naopak pohlíží na jednotlivé jako projev obecného, neboť ten, kdo si neujasní obecné při hodnocení konkrétního, se nemůže vyvarovat chyb.

Tak k politické problematice přistupovala KSČ, pokud v jejím čele stály stranické kádry typu Klementa Gottwalda a KSSS, dokud se KSSS a Sovětského svazu nezmocnila chruščovsko-brežněvská-gorbačovská vedoucí garnitura, která opustila leninsko-stalinský kurz rozvoje evropského socialistického tábora a začala „zdokonalovat“ teorii a praxi socialismu jeho „doplňováním“ podle buržoazních demokratických vzorů.

Tak začala a rozvinula se eroze reálného socialismu v socialistickém Československu pod souhrnným názvem Pražské jaro 1968 a v Sovětském svazu pod viněnou zrádné Gorbačovovy perestrojky. Tyto jevy zahájily nejspíše jakoby nepozorovaně a později stále víc zřejměji pohřební marš reálného socialismu dvacátého století.

Šlo o důsledky antistalinského převratu v SSSR konkretizovaného v po-

věstné „tajné“ zprávě Chruščova na XX. sjezdu KSSS (1956), posvěcené mlčenlivým souhlasem tehdejšího politbyra ÚV KSSS. Vytvořil se tak podklad pro masový oportunistický, revizionistický a renegátský útok na teorii a praxi světového komunistického hnutí.

Chruščovský XX. sjezd KSSS vytvořil podmínky pro „tvůrčí“ všeobecnou revizi teorie a praxe marxismu-leninismu. Na pozadí tzv. kritiky kultu osobnosti J. V. Stalina bylo možno rozvíjet jakoby jen drobnou, ale maloměstácky poťouchlou kritiku celé leninsko-stalinské éry a degradovat ji na následky tzv. puče odehrávající se v říjnu 1917 v bývalém carském Rusku. Začalo to nenápadně „drobnou“ maloměstáckou kritikou vývojových nedokonalostí způsobu budování socialismu a nalézání lepších a osvědčených v kapitalismu, „smířlivosti“ s „drobnými“ úchyly od marxismu-leninismu a s jistou tolerancí k pronikání buržoazních vzorů do vědomí občanů socialistických států, což vyhovovalo ideologicky nepevným kádrům.

Tento stav vyvrcholil zuřivým výpadem Borise Jelcina proti KSSS na XXVIII. sjezdu KSSS (1990) s výzvou, aby tato strana plnila vedoucí úlohu v čele světového proletariátu umožnila existenci platformem v jejich řadách,

změnila svůj název na stranu demokratického socialismu, neprojednávála na sjezdu platformy a stanovy strany, umožnila rozvoj frakcí. Přítomný Gorbačov tento zbledlý Jelcinův útok proti KSSS neodsoudil a nenechal Jelcina vyvést ze sálu.

V osobě Jelcina šlo o alkoholika, marxisticko-leninský nedotčeného člověka, primitiva, pro kterého gorbačovská perestrojka vytvořila příležitost, aby se na jejím podkladě mohl podílet na formování stranické a státní politiky; vystupoval jako na hrubo tesaný, povrchně myslící, avšak „rázný“, hlučný a úspěšný demagog v procesu hroučící se gorbačovské perestrojky; jeho v podstatě antikomunistické pózy byly přehlíženy, tak jako i jeho ambice zlikvidovat Gorbačova a zaujmout jeho místo.

V tomto postupu překonal chruščovské „tání“ a manýry. Má mimořádný podíl na rozpadu prvního státu proletariátu v lidské historii. Zahájil éru znehodnocování jeho významu všelijakými oportunisty a renegáty z řad „vynálezců“ nových utopických cest k socialismu. Jelcina lze pokládat za jednoho z největších zrádců věci socialismu.

Kdo to byl Boris Nikolajevič Jelcin (1931–2007) – první prezident Ruské federace. Funkci zastával v období

1994–1999. Zvolen 57% počtem hlasů. Když úřad opouštěl, měl podporu jen 2%! Jelcinova éra se vyznačovala rozsáhlou korupcí, ekonomickým kolapsem a obrovskými politickými a sociálními problémy.

Jeho konfrontace s parlamentem vyvrcholila **ruskou ústavní krizí v roce 1993, kdy Jelcin povolal tanky na ruský Bílý dům**. Později téhož roku zavedl novou ústavu se silnými prezidentskými pravomocemi. Tato ústava byla schválena referendem v prosinci. Jen hodiny před začátkem roku 2000 Jelcin překvapivě oznámil svoji rezignaci a předal úřad do rukou Vladimíra Putina. (Prameny: REVOLUCE 1989, Praha 2009)

Nástup Jelcina těžil ze slabosti nemála komunistů v mezinárodním spektru. Vzniklo něco nebývalého. Místo, aby semkli své řady, nebránili se nástupu historické reakce. Svědectví o tom u nás podává vzpomínková informace Jaroslava Kojzara v Haló novinách: o mimořádném sjezdu KSČ v prosinci 1989, jehož výsledkem byla likvidace KSČ založené v roce 1921 a nástup založení KSČM na jaře 1990. Místo, aby delegáti sjezdu se opřeli o nesporné výsledky budování socialismu v Československu, delegáti sjezdu se svezli se sžíravou kritikou strany, která ohlédla mysl delegátů, rozběhající jejich ideologickou a politickou odolnost.

Na sjezdu Karel Urbánek prohlásil: „Musíme vyřešit dvě základní otázky – základní kádrovou obměnu vedení strany... a oprostít se od neostalinského dogmatismu minulých let odpovídajícího novým cílům a postavení strany ve společnosti. To znamená se rozjet s chybami minulosti (naše pozn.: s jakými?) a jejich nositeli, zhodnotit minulost podle dosavadních poznatků a reálně vytyčit úkoly do nejbližšího řádného sjezdu.“

Urbánka vůbec nenapadlo, že pusté plácá, neboť něco takového bylo vyloučeno vyřešit v rychle pádící převratné době. Místo toho sjezd nastoupil na program negace úspěchů KSČ. „Komunistická strana se omlouvá pracujícím lidu a umělcům, inteligenci, studentům a mládeži za praktiky mi-

nulé politiky a za 17. listopad 1989, i za to, co mu předcházelo (potlesk). Komunistická strana se chce stát spolugarantem vašeho práva na svobodný a důstojný život, za splnění vašich nadějí. Omlouváme se také za to, co následovalo po srpnu roku 1968, za vyloučení a pronásledování nevinných i za celou politiku, kterou dnes musíme společně překonat...“

To, co na sjezdu všechno zaznělo ve smyslu, že komunistická strana se musí především lidem kát za její vůdčí úlohu k ustavení a rozvoji reálného socialismu, který zbavil masy občanů kapitalistického vykořisťování a zabezpečil jim důstojné podmínky pro jejich život, bylo na mimořádném sjezdu vydáno všanc buržoazní reakci. A v oné době vlastního neodůvodněného poškození pracujícího lidu se odvážil Ladislav Adamec na sjezdu prohlásit: „Klíčovou otázkou je analýza příčin vítězství stalinismu nad koncem dvacátých let a jeho skoro šedesátileté panství v celém mezinárodním hnutí.“ Nevíme se, že autor vzpomínky na mimořádný sjezd KSČ si s tím nevěděl rady.

Řešení je nasnadě. Také z toho, že tento sjezd byl nelegitimní, jednak za způsob a kým byl svolán, jednak pro jeho obsah, který je falešným obrazem o KSČ od lidí, kteří dějinně propadli. Pevní komunisté, marxisté-leninovci s konáním sjezdu a s jeho výsledky naprosto nesouhlasí!

Sjezd založil sebevražednou praxi nehájení reálného socialismu dvacátého století a ustupování útokům buržoazní reakce na něj. “

Ale, vraťme se k Jelcinovi. XXVIII. sjezd KSSS se konal v červenci 1990, sedm měsíců po mimořádném sjezdu KSČ, který se konal v prosinci 1989. Sotva lze vyloučit, že Jelcin nevěděl o politickém harakiri KSČ, které se konalo v nedávné době. Ovšem Jelcin na sjezdu KSSS nebyl sám. Mohl se vykákat podporou straník jemu blízkých, stejně jako Urbánek a Adamec na československém sjezdu. Uplynulý čas od obou sjezdů zdaleka jejich existenci nepohřbil.

Ija Rovadský

Třetí výročí od úmrtí generálního tajemníka ÚV Korejské strany práce soudruha Kim Jong Ila

17. prosince 2014 se uskutečnilo vzpomínkové setkání u příležitosti třetího výročí úmrtí Kim Jong Ila, generálního tajemníka ÚV Korejské strany práce, v prostorách budovy KSČM v ulici Politických vězňů. Vzpomínkový akt organizovala společnost Pektusan spolu s KSČ, KSČM a s dalšími přáteli KILDR. Aktu byli přítomni zástupci velvyslanectví KILDR v ČR.

Byla zde vysoce hodnocena práce soudruha Kim Jong Ila v obraně socialismu, zejména po rozpadu socialistického bloku a SSSR, kdy KILDR musela začít čelit nesmírnému agresivnímu tlaku zejména ze strany USA i v době, kdy zemi postihly velké přírodní katastrofy. V této době soudruh Kim Jong Il spolu se statečným korejským lidem všemu odolal a KILDR vyvedl ze složitých situací. Přes vše v tomto těžkém období racionálně usiloval o znovusjednocení korejského lidu, Severu a Jihu mírovým řešením. Poprvé po válce se uskutečnilo díky jeho iniciativě setkání nejvyšších představitelů Severní a Jižní Koreje v roce 2000 a 2007.

Vzpomínkový akt proběhl v duchu přátelství s KILDR a s pietou.

Roman Širý

Ne kozla, ale srnce

V průběhu politických bojů se stává, že někteří občané mění své postoje, za nichž do nich vstupovali, a nejednou za protikladné vůči těm, které zastávali.

Ve své účasti na nich si ověřují, zda stojí za původními podněty, které odpovídaly jejich zájmům, nebo lidově řečeno, trefili místo srnce kozla.

Ostatně tento problém se přihlašuje v činnosti většiny občanů, nikoliv těch, jejichž třídně politický profil je neotřesitelný jak pro příslušníky buržoazie, tak proletariátu. Pokud si těchto občanů nebudeme všimnout, ti ostatní „neskalní“ postrádají pevnou politickou půdu pod nohama. Politický příboj s nimi pohrává. V něm si buďto upevňují svoji politickou pozici, nebo měknou podle povahy a intenzity politických bojů. Svoje chameleonství skrývají. Proto mohou budít falešný dojem politické stálosti. Jsou obětmi klamu o nich z politického okolí i vlastního sebeklamu, což nemusí mít vysloveně nereseriovní východisko. V politických střech, které se týkají významných společenských sporů, se upevňuje nebo rozrušuje jejich politický profil. Vycházejí z nich politicky pozměnění. Ve všech takových případech jde o dialekticky rozporné procesy v politickém vědomí všech občanů.

V buržoazní společnosti prozrazují volby všech typů velké kolísání politických názorů občanů. Nikoli ovšem vždy odvozeně od jejich schopnosti se pořádně zamyslet nad tím, jací politicky vlastně jsou. Panství vykořisťovatelské buržoazie je formuje tak, že podléhá mediálním tlakům, aby zaujímali příznivé stanovisko pro domácí a mezinárodní kapitál, jenž je často přivádí i do pozice kultu „nepolitických“ zájmů, jako jsou sport a podobné politicky únikové koníčky.

Třídně politická neznalost velké části proletariátu, který představuje „třidu o sobě“ a v podstatě konzervativní vliv střední vrstvy (vrstve) napovídá, že oligarchický kapitalismus dokáže v nynějším prostředí americké protiruské me-

diální války vypírat mozky sta milionům občanů ve všech zemích světa a zbavovat je politické soudnosti, což prostupuje politické klima zejména obyvatel zemí NATO a Evropské unie. Oligarchové Spojených států usilují o to, aby politické vědomí na celém světě bylo derivátem politického analfabetismu valné části amerických občanů, z nichž většina se nedokáže orientovat nejen v situaci v Evropě a podléhá politickým pověrám o výtečnosti amerických politických poměrů; přesto nemálo občanů evropských buržoazních zemí zhlíží ke Spojeným státům jako ke vzoru „pravé“ demokracie.

V prostředí buržoazního násilí na masách občanů, jehož bezprostředním zoldněřským vykonavatelem je střední vrstva společnosti se svou důvěrou k oligarchickému kapitálu, dokáže hbitě převlékat politické kabáty, staví politicky pestrý obraz kapitalistického světa, jako by byl demokratický, aniž by si občané uvědomovali, že oligarchističtí magnáti, kteří početně tvoří sotva deset procent v počtu obyvatelstva, drží pod panstvím Spojených států ostatní svět v hrsti, přesněji uvedeno, mimořádně nebezpečně o to usilují.

Masy politicky nevyzrálých občanů jak ve Spojených státech, tak v ostatním světě politicky zhroupané spoustami reklam všeho druhu, jsou taženy do „nepolitických“ předlůdů bohatství, na jehož využití se mohou podílet (pokud na to budou mít). Pro svoji ideologickou a politickou prostoduchost si nevšímají, jak je s nimi oligarchicky zacházeno a že se stávají obětmi zločinné manipulace představitelů domácího a mezinárodního kapitálu, který je odcizuje od jejich skutečných zájmů, jejich nahrazováním ziskovým vykořisťovatelským zájmem oligarchické „demokratické“ buržoazní společnosti. Svět však nesetrvá v roli zajatce světovládých zájmů USA a jejich nohsledů. To je konečně neodvratné.

Stanovisko Komunistické strany Československa k útokům na prezidenta ČR

V těchto dnech jsme svědky toho, jak pravice v servilních médiích ostře vystupuje proti prezidentu ČR Miloši Zemanovi, na sociálních sítích proti němu organizuje demonstrace, které mají vyvrcholit o státním svátku 17. listopadu. Chystá též kampaň za snímání prezidentských portrétů ve školách a petici za prezidentovo odvolání.

Po množství vulgarit, které v minulosti zazněly, a to bez jakéhokoli povšimnutí médií, z úst pravicových politiků tohoto státu, může jen opravdu naivní člověk uvěřit tomu, že důvodem současných útoků na Miloše Zemana jsou jeho z kontextu vytržené vulgární výroky, které zazněly v rámci nedělních Hovorů z Lán dne 2. listopadu tohoto roku. Je sice nutné přiznat, že zejména jeden z nich nebyl zcela v souladu s diplomatickým protokolem, avšak je nutné připustit i to, že prezidentskou mluvu je někdy nutné přizpůsobit úrovni myšlení a způsobu vyjadřování některých jedinců, aby byla větší šance, že přeče jen i oni pochopí...

Skutečný problém však tkví v tom, že USA, ve svém sobeckém zájmu, chtějí v Evropě vyvolat válku s Ruskem. Rovněž spolupráce jejich „spojenců“ s lidovou Čínou je jim solí v očích. Zatímco někteří realističtí politici, včetně Miloše Zemana, jednájí v zájmu svých zemí a obchodní, kulturní i jinou tradiční spolupráci jak s Ruskou federací, tak i s Čínou, mají zájem nejen udržet, ale i rozšiřovat. Ze strany USA jsou však tyto jejich kroky chápány tak, že jsou namířeny proti jejich záměrům a zájmům.

K vyvolání zmíněných kampaní a demonstrací proto USA aktivizují svá vlivová centra v těchto zemích, servilní a zrádcovská masmédiá, včetně těch „veřejnoprávních“ a využívají jakoukoli záminku ke znevážení těchto politiků. Jedná se o dobře propracované a vyzkoušené technologie vedoucí až k nejrůznějším barevným, květinovým a jiným revolucím, s cílem nastolení jim bezvýhradně podřízených mocenských struktur a režimů. Že při tom, a to v neprospěch občanů dané země, neváhají využít fašistických a jiných hrubě antihumánních až zločineckých sil, ne-

ní nutné zdůrazňovat. Stejně, jako to, že takto dosažené prosazení zájmů USA je vždy na úkor prostých obyvatel dané země.

KSČ proto, jakkoli Miloše Zemana považuje za buržoazního, a mnohdy i antikomunistického politika, jej doporučuje jako prezidenta České republiky všemi prostředky podpořit a akci a kampani proti němu organizovaných se nezúčastnit.

Bylo by rovněž dobré si uvědomit, že poprvé v historii České republiky byl z vůle občanů prezident volen přímou volbou, a že množstvím hlasů, které pro své zvolení od voličů bezprostředně získal, je jeho mandát mnohem silnější, než tomu bylo u prezidentů v minulosti, a než je tomu u jiných zvolených politiků. Je proto nutné také mu umožnit, aby svou vůli a své názory mohl prosazovat mnohem aktivněji i osobitěji, než bylo doposud u prezidenta tohoto státu zvykem. A nám, považujeme-li se za demokraty, nezbyvá, než tuto skutečnost respektovat.

V Praze dne 5. listopadu 2014

Doplňek

Komunistický list DIALOG Otázky. Odpovědi. přinesl v čísle 309/2014 závažný článek Stalin o hrozbě sionismu. Zřejmě redakce listu vychází z toho, že obsah pojmu sionismu je obecně známý čtenářům tohoto měsíčníku. Jsme toho názoru, že závažné politické pojmy by vždy mělo provázet jejich vysvětlování, poněvadž jinak by takové pojmy mohly být v kontextu nějaké informace posuzovány povrchně. Proto je vhodný doplněk.

V roce 1989 (před listopadem) vyšla obsáhlá publikace Alfreda M. Lilienthala **Sionismus**, vydaná agenturou Orbis (druhé vydání), na jejíž tvrdé obálce je uvedena kresba, která charakterizuje její obsah: nadpis SIONISMUS, pod ním židovská šestipárá hvězda a pod ní obraz uvázané kravatě v vlajky Spojených států. Základní informace o obsahu knihy je tak naprosto jasná. Obraz je dokonale symbolický: Nadřazenost židovské hvězdy nad symbolikou Spojených států amerických vlajkou ve formě zmačkané americké vlajky je zcela výmluvná.

Nebudeme se zabývat obsahem této knihy. Nárok sionismu o nadvládu nad světem provází urputná snaha sionistů nedovolit, aby v Palestině existovaly dva státy: židovský a palestinský. V obstrukci v této věci je stát Izrael podporován Spojenými státy, prozletými židovským lobbyem v buržoazní společnosti běžným způsobem provádění záklisní politiky. Je dost důvodů nepokládat otázku, zda hlavním městem USA je Tel Aviv či Washington hlavním městem Izraele, jen za humornou.

Sionismus, který se opírá o židovské oligarchy na celém světě, je rasistickou

ideologií a politikou organizovanou formou úsilí židovstva ovládnout svět. Je hluboce nepřátelský zájmům světového proletariátu. Je třeba mít v paměti údaje uvedené v článku Hassana Charfo o Palestině v Haló novinách 22. 12. 2000: „Po první světové válce Velká Británie získala mandát nad Palestinou. Britská vláda v roce 1917 vydala tzv. Balfourskou deklaraci, která přislíbila Židům založení domoviny v Palestině.“

V roce 1947 dle statistiky byli z 90 procent původního obyvatelstva Arabové, kteří vedli neúspěšnou kampaň proti britské nadvládě, zatímco počet židovských přistěhovalců v Palestině rostl a s tím úměrně nestabilita v oblasti. Na základě tohoto napětí vydalo Valné shromáždění OSN rezoluci č. 181 ze dne 29. 11. 1947, která rozdělila Palestinu na židovský a palestinský stát s Jeruzalémem a Betlémem jako corpus separatum (naše pozn. samostatný celek) se speciálním mezinárodním režimem. Tento plán rozdělení OSN sliboval Židům 56 procent z celkového území v době, kdy vlastnili méně než 7 procent tohoto území a přitom představovali pouze jednu třetinu obyvatelstva.

Dne 14. 4. 1948 byl vyhlášen stát Izrael, a tím začala první arabsko-izraelská válka. Na konci této války Izrael kontroloval 77,4 % území Palestiny, zahrnující převážnou část území přiděleného arabskému státu. Židovské vojenské aktivity, masakry a násilná vystěhování způsobily vyhlazení 418 palestinských vesnic a odchod 750 tisíc Palestinců, což odpovídalo 60 % palestinské populace! **Tak se stali Pales-**

tinci národem uprchlíků. Jejich marý boj na půdě OSN i mimo ni, je hanbou světové buržoazie vedené Spojenými státy.

Jak to přijde, že OSN tento stav připoustí? Můžeme se domnívat, že pro světový sionismus je situace ve státu Izrael nevýznamná? Naopak. Vždyť stát Izrael je ozbrojenou pěstí sionismu, v důsledku pevného spojení s USA s vlivem daleko za jeho hranicemi.

K problematice sionismu ještě krátka poznámka:

Přes závažnost hrabivého nároku Izraele na palestinské území, závažnost sionismu spočívá především v ambicích světového židovstva podmanit si celý svět s odůvodněním, že Hospodin Židy ustavil jako vyvolený národ, který má ovládat svět; že Židé po těžkých historických zkouškách, které přečkali a překážejí s jeho pomocí budou kralovat v lidské společnosti. Je to holá židovská smyšlenka.

Za prvé: Židé nikomu nepředložili o tom shůry kvitanci. Za druhé: lidstvo jako celek neuznává židovského Hospodina za šefa lidské společnosti. To však nepřekážejí Židům, aby se na něj odvolávali, což však v myšlení některých prostoduchých občanů zabírá. Světové židovstvo spatřuje hlavní nebezpečí pro realizaci svých v podstatě rasistických iluzí v proletariátu (který se řídí marxismem-leninismem); ukazujícím, že „domiurgem“ světových dějin je dělnická třída, světový proletariát, který nejen skoncuje s existencí vykořisťovatelské třídy soukromých majitelů výrobních prostředků, ale přitom i s existencí třídní společnosti vůbec. To odzuzuje sionistické nároky na světovládnu vnuče, ale nesnižuje závažnost sio-

nismu. Této skutečnosti odpovídají věty z DIALOGU 309/2014: „Klíčem k pochopení současné situace ve světě všech těch barevných a hadrových ‚revolucí‘, nástupu světové kontrarevoluce zahájené na rozkladu socialistické-

ho společenství a pádu SSSR, je světový sionismus. Svě špinavé pařáty mimochodem měl i v událostech, jež se vznešeně nazývají „Pražským jarem“ v roce 1968.

Theodor Kráček

VÝZNAMNÉ DNY A VÝROČÍ

LISTOPAD

- 11. 11. 1909** * **Miloš Krásný**, politický vedoucí Komunistického svazu mládeže generace Československa, člen II. ileg. ústředního vedení KSČ, hrdina domácího odboje KSČ; popraven za nacistické okupace († 30. 5. 1942) – 105. v. r.
- 11. 1419** pražský lid s pomocí venkovských oddílů dobyl Malou Stranu – 595. v. r.
- 11. 1894** * **Pavel Semjonovič Rybalko**, ukraj. vojen. činitel; maršál obrněných a tank. vojsk, která osvobodila Prahu († 28. 8. 1948) – 120. v. r.
- 11. 1414** zahájen kostnický koncil svolaný k odstranění papežského schizmatu (rozkoľu); na něm odsouzeno učení J. Viklefa a J. Husa a rozhodnuto o upálení mistra J. Husa a mistra Jeronýma Pražského – 600. v. r.
- 11. 1989** vedení NDR otevřelo hranici se Západem. Berlínem; začalo boření Berlinské zdi – 25. v. r.
- 10. 11. 1944** + **Jan Šverma**, český politik a novinář (* 23. 3. 1901) – 70. v. r.
- 17. 11. 1939** Mezinárodní den studentstva (výročí perzekuce českých studentů něm. okupanty). Vzpomínkou na 50. v. r. těchto událostí počaly v roce 1989 v ČSSR pseudorevoluční akce jako kamufáž již dříve dohodnutého vývoje mezi USA a SSSR – 75. a 25. v. r.
- 17. 11. 1939** násilné uzavření českých vysokých škol německými okupanty; na 1200 vysokoškoláků deportováno do koncent. tábora, 9 popraveno v Ruzyni – 75. v. r.

PROSINEC

- 3. 12. 1989** jmenována rekonstruovaná vláda ČSSR v čele s L. Adamcem. 7. 12. Adamec rezignoval, řízením vlády pověřen M. Čalfa – 25. v. r.
- 10. 12. 1904** * **Antonín Novotný**, český politik, prezident (1957-68) († 28. 1. 1975) – 110. v. r.
- 10. 12. 1989** **prez. Gustáv Husák** odstoupil ze své funkce – 25. v. r.
- 19. 12. 1884** * **Antonín Zápotocký**, český politik, prezident (1953-57) († 13. 11. 1957) – 130. v. r.
- 21. 12. 1849** * **Josip Vissarionovič Stalin**, sovětský politik a státník († 5. 3. 1953) – 135. v. r.

Pozdrav Korejské strany práce

Ústřední výbor Korejské strany práce vřele blahopřeje XXIII. sjezdu Komunistické strany Československa a prostřednictvím tohoto sjezdu zaslá Ústřednímu výboru a všem členům vaší strany přátelské pozdravy.

Vyjadřujeme přesvědčení, že se XXIII. sjezd vaší strany stane důležitým mezníkem v boji KSČ za upevnění strany, sociální spravedlnost, pokrok a socialismus.

Věříme, že se přátelské vztahy spolupráce mezi oběma našimi stranami budou nadále dobře rozvíjet, a upřímně přejeme velké úspěchy sjezdu vaší strany.

Ústřední výbor

Korejské strany práce

V Pchjongjangu, 29. listopadu Čučche 103 (2014)

Pozdrav chargé d'affaires Kubánské republiky, velvyslance Félix Leóna Carballo jednání XXIII. sjezdu KSČ

Při příležitosti konání XXIII. sjezdu KSČ přijmete naše srdečné pozdravy a přání mnoha úspěchů vašemu jednání. Jsme přesvědčeni, že z něho vyjdete ještě silnější a jednotnější v této bitvě, kterou my, komunisté z celého světa svádíme s kapitalismem v hlubokém přesvědčení, že lepší svět je možný.

Vaše jednání, jež probíhá v okamžicích, které jsou pro mezinárodní scénu velmi složitá, poznamenává vážnou systémovou krizi kapitalismu a neustálými hrozbami pro světový mír, bude bezpochyby současně klíčovým momentem i pro vaši organizaci, která do zajista ponese dál odkaz neúnavného bojovníka, jakým byl Miroslav Štěpán.

My Kubánci jsme Komunistické straně Československa vděční za její projevy solidarity, jež nám nejednou vyjádřila v souvislosti s kauzami tak významnými pro kubánskou revoluci, jako je boj proti nespravedlivé a genocidní blokádě uvalené na Kubu americkými administrativami před více než půl stoletím, nebo za návrat našich Pětihrdinů nespravedlivě vězněných v USA.

Drazí přátelé, přijmete ještě jednou naše upřímné přání úspěchů vašemu XXIII. sjezdu.

S vřelým revolučním pozdravem

Félix León Carballo

Velvyslanec

Chargé d'affaires a.i. Kubánské republiky v České republice, Praha, 28. listopadu 2014

Pozdrav předsedy ÚV KSČM JUDr. V. Filipa

Vážené delegátky a vážení delegáti XXIII. sjezdu KSČ, dovolte mi při příležitosti konání vašeho sjezdu popřát vám jménem Komunistické strany Čech a Moravy úspěšný průběh jednání.

Svůj XXIII. sjezd charakterizujete jako další mezník v činnosti. Věřím proto, že KSČ se svou účastí aktivněji zapojí do spolupráce v rámci platformy Spojenectví Práce a Solidarity (SPaS), spolu se zástupci řady politických stran, společenských organizací a hnutí, k projednávání reálných společných postupů v zásadních problematikách vývoje společnosti. Jsem přesvědčen, že využijete i příležitosti předkládat zde návrhy na jejich možná řešení, namířená proti zbládnutí obyčejných lidí, proti omezování demokracie a svobody, ale ve prospěch našich spoluobčanů.

Přeji zdar a úspěch vašemu sjezdovému jednání.

S pozdravem

Vojtěch Filip, v Praze 26. listopadu 2014

ČESKOSLOVENSKÝ KOMUNISTA, měsíčník pro politiku, vědu a kulturu.

Vydává Ústřední výbor Komunistické strany Československa.

Adresa: Jiří Vábr, Štůbova 1216, 182 00 Praha 8. Jen pro vnitrostranickou potřebu.

Internetové stránky Ústředního výboru Komunistické strany Československa (KSČ)

jsou umístěny na této URL adrese: <http://www.ksc.cz>

E-mailová adresa pro zaslání elektronické pošty: ksc@ksc.cz

První věta

Následující článek vysvětluje fundamentální význam první věty Manifestu KS, že: „Dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů.“ Jejich uznání či neuznání je kritériem při posouzení, zda ten či onen občan, který se prohlašuje za komunistu, komunistou skutečně je. Význam této věty v myšlení lidí, kteří se označují za komunisty, je rozhodující pro posouzení jejich skutečného politického profilu. Přihlášení se k této větě chybí v závažné publikaci Miloslava Formánka a spol. Cesta k socialismu v Československu 1945-1989 (OREGO 2013), která nepochybně klestí cestu nemarxistickému tzv. samosprávnému socialismu. Z tohoto úhlu je třeba ji posuzovat, aby případně její čtenáři si povšimli jejího určení a nenechali se lapit do tenat jejího zdánlivého „objektivismu“.

První věta Manifestu komunistické strany, že „dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů“, znají nejen lidé, kteří tento základní dokument světového komunistického hnutí četli, ale je znám víceméně obecně. A stále je ještě mnohem a mnohem více lidí, kteří se s tímto dokumentem z těch či oněch důvodů nesetkali.

Jeho znalost pro široké masy kapitalisticky vykořisťovaného proletariátu je klíčová pro jejich světonázorovou orientaci. Tudíž jde o to, aby pokrokoví lidé, marxisté-leninovci, o rozšíření jeho znalosti nejen trvale usilovali proti snaze světové „demokratické“ buržoazie jej zatlačit do neznámosti pomocí jeho pomluvy. Tento dokument přesto, že přišel na světlo světa v devatenáctém století (1848), je stále svěžím poučením pro všechny pokrokové lidi, jak mají nahlížet na sebe a historické prostředí, ve kterém žijí. Není pokrokovým člověkem někdo, kdo jej nedoceňuje, není komunistou někdo, kdo z jeho tezí v politické činnosti nevyhází, a již vůbec nějaký „komunista“, který se orientuje na komolení a revizi jeho obsahu, který vyrábí nebo uznává „originální“ recepty popírající **vědecké dílo klasiků marxismu** (marxismu-leninismu), jehož **ouverturou Manifest KS byl či dodnes je!**

„Všechna dosavadní hnutí byla hnutími menšin nebo v zájmu menšin. **Proletářské hnutí je samostatným hnutím obrovské většiny proletariátu.** Nejnížší vrstva nynější společnosti se nemůže pozvednout, nemůže se vzpřítit jinak, než že bude vyhozena do povětří celá nadstavba vrstev, které tvoří oficiální společnost. To je křísťalově programové. To je možné buď akceptovat, nebo odmítat. **Nic mezi tím.** Pokud to někdo neakceptuje, není komunista marxista, marxista-leninovec. V takovém postavení jsou „komunisté“, kteří hledí z učení klasiků marxismu a jejich pevných následovníků odstranit jeho revoluční náboj a oportunisticky revidují jeho revoluční podstatu. Z této pozice jej přizpůsobit existenci kapitalistické vykořisťovatelské buržoazní společnosti, která se jim jeví jako sociálně zdokonalitelná, pomalu až do „zrušení“ třídních rozporů mezi buržoazií a proletariátem. Jak je to ostatně založeno v iluzích o takzvaném samosprávném socialismu a v podobných spásonosných „originálních“ receptech pro zářnou budoucnost lidské společnosti. Komolitelé a odpadlíci od marxismu místo toho, aby pranýřovali stále „modernější“ a výkonnější kapitalistické vykořisťování námezdních pracovníků (proletariátu), si vymyšlejí náhražky marxismu (marxismu-leninismu).

Revizionisté stále plodí nová vysvětlení prý neodvratného kolapsu reálného socialismu dvacátého století, snižují jeho epochální pozitivní význam pro dějiny lidstva, dokonce jej nazývají jen prvním nezdařeným prý pokusem o ustavení socialistické společnosti; nazývají jej protosocialismem, snižují význam dělnické třídy (proletariátu) v historické perspektivě, tvrdí, že otázky třídní politiky platily za života Marxe a dnes už neplatí. (Vojtěch Filip) A snižují historickou roli proletariátu, prvního socialistického státu na světě, Sovětského svazu a evropského socialistického tábora. Pokud se vůbec o Manifestu KS zmiňují, potom jen ve formě krycí viněty, pod níž se skrývají projevy odpadlictví od marxismu - opouštění první věty Manifestu KS, že „dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů.“

Bez hlubokého zamyšlení nad tím, že vznik Československa a jeho historické osudy mají spjatost s Říjnem 1917, nelze třídně pravdivě vyložit jeho dějiny, žádnou jejich éru a tudíž ani historii jeho socialistické éry 1948-1989. Musí to být vůdčím motivem pro její adekvátní výklad. Jinak hrozí sklouznutí, že základ této éry bude poznamenán buržoazně vyloženou historickou objektivitou sloužící k apologetice třídní „pravdy“ buržoazního pohledu na historické děje. Marxisté, marxisté-leninovci tuto situaci nepodceňují. Absence pochopení gruntovního významu první věty Manifestu KS je patrná v publikaci Miloslava Formánka a spol. (Heller, Hába a další) **Cesta k socialismu v Československu 1945-1989**, vydané nakladatelstvím OREGO productions v roce 2013. Při popisu zmíněného období důkladně nerozebírá třídní boje v zemi a historii Komunistické strany Československa z pozice třídních bojů v republice a historií světového komunistického hnutí v dané době, aniž by se zabývala stavem dělnické třídy nastupující na cestu k socialismu. v Československu 1945-1989. Publikace s výrazným deficitem třídního vidění z pozice proletariátu nemůže být historicky pravdivá. **Alois Douša**

Blahopřejeme

Soudruh profesor **Alois Dvořák**, náš dlouholetý aktivní člen a funkcionář z Olomouce, se 17. 12. t. r. dožívá významného životního jubilea devadesátiletí.

ÚV KSČ a redakce Jiskry mu u této příležitosti srdečně blahopřeje a současně děkuje za práci, kterou pro stranu a naši zemi vykonal. Přejeme mu vše nejlepší, do dalších let hodně životního elánu, kterým stále oplývá, a pevné zdraví, aby byl ještě dlouho mezi námi. (red..)